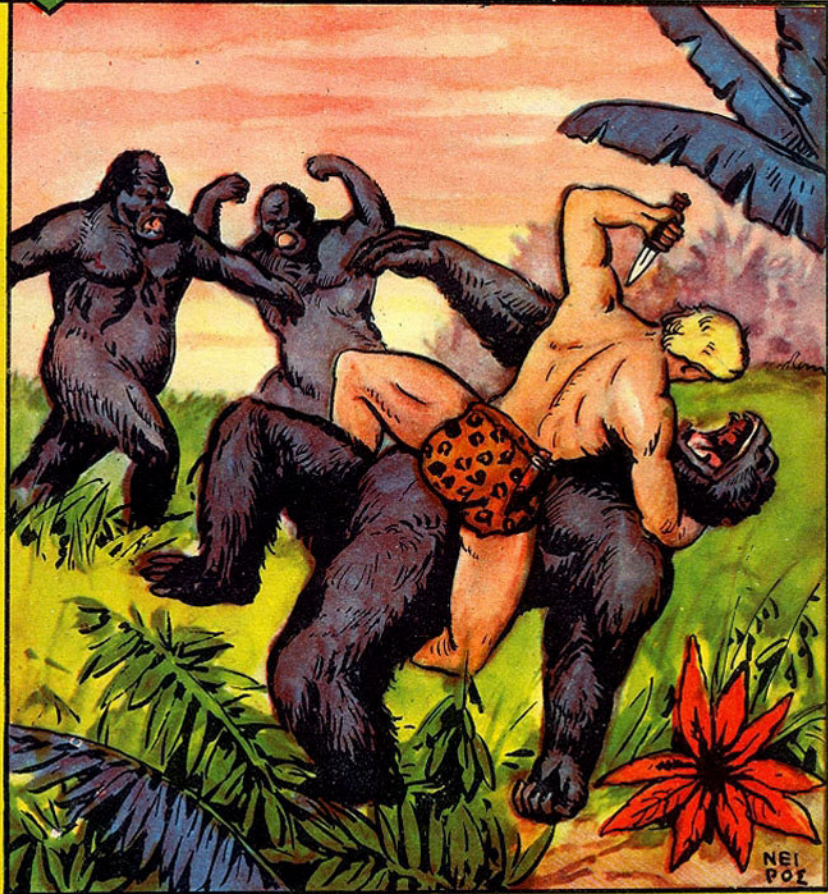

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

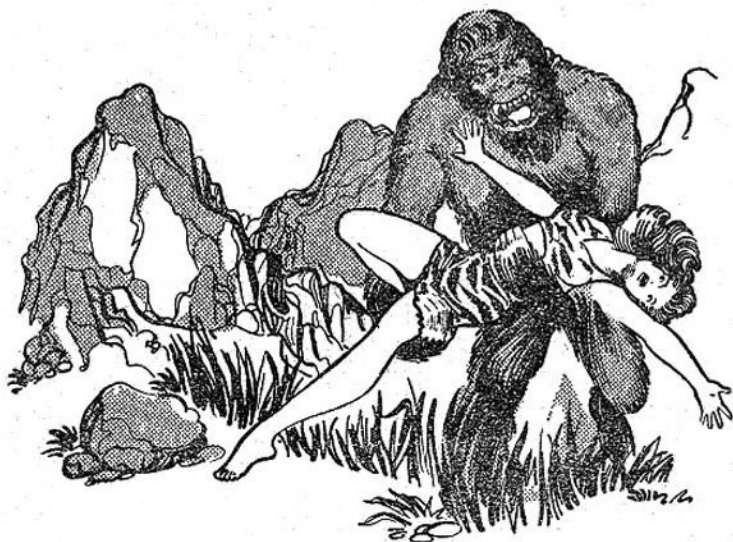
ΑΡ.
3

ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ἡ ἄμοιρη λευκή κόρη ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ τριχωτά μπράτσα τοῦ τρομακτικοῦ γορίλλα.

ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΠΑΤΗΜΑΣΙΕΣ
ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

— Ταρζάν! Ξύπνα Ταρζάν!

Ἔτσι ψυθυρίζει μιὰ πανέμορφη λευκή κοπέλλα στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ποὺ θρίσκειται ξαπλωμένος ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά του. Καὶ σκύβει γιὰ νὰ τὸν σκουνηθῇ στοὺς ὤμους.

Μὰ ὁ Ταρζάν εἶναι ξύπνιος.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷει κάπως ἀνήσυχος. Κι ἀνασηκώνεται.

Ἡ Τζέντα, ἔτσι λέγεται ἡ λευκή κοπέλλα, ἔχει μιὰ τραγικὴ ἱστορία ἐδῶ στὴν Ζούγκλα. Ὁ πατέρας της, ποὺ εἶχαν ἔλθῃ μαζί νὰ ἐξερευνήσουν τὴν παρθένα Ζούγκλα, ἔπεσε θύμα ἀγριῶν πεινασμένων κανιβαλῶν. Κ' ἡ ἄμοιρη κόρη του, μονάχη πιά κι ἀπροστάτευτη, πέρασε φοβερὲς καὶ τρομερὲς περιπέτειες.

ανάμεσα σὲ θεριά κι ἀνθρώπους! Ὅμως ἡ τύχη τῆ βοή-
θησε καὶ τὶς περισσότερες φο-
ρές, σὰν ἀπὸ θαῦμα, κατάφε-
ρε νὰ σωθῇ.

Τέλος, κι' ἐντελῶς τυχαία
συναντήθηκε μὲ τὸν Ταρζάν
καὶ τοῦ ζήτησε προστασία γιὰ
ὅσο διάστημα θὰ ἔμενε ἀκό-
μα στὴ Ζούγκλα. Γιατὶ λογά-
ριζε γρήγορα νὰ ῥθῇ τὸν
τρόπο νὰ ξαναφύγῃ γιὰ τὴ
μακρινή πατρίδα της, τὴν Ἀ-
μερική!

Ὁ λευκὸς γίγαντας συγκι-
νήθηκε ἀπ' τὴν τραγικὴ ἱστο-
ρία τῆς ἁμοιρῆς κοπέλλας καὶ
τὴν κράτησε νὰ μείνῃ γιὰ τὸ
μικρὸ αὐτὸ διάστημα στὴ σπη-
λιά του. Ἐνῶ ἐκεῖνος, πάντα
ὕπερῃφανος καὶ ἀξιοπρεπής,
πλάγιαζε τὰ βράδια ἔξω ἀπ'
τ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς του.

Ὅμως ἀπόψε τὴ νύκτα στρι-
φογυρίζει ξάγρυπνος κι' ἀνή-
συχος στὰ ξερά χορταρένια
στρωσίδια του. Τοῦ ἦταν ἀ-
δύνατο νὰ κλείσῃ μάτι. Κά-
τι σὰν κακιὰ προαίσθησι τὸν
κρατάει συνεχῶς σὲ μιὰ πα-
ράξενη ταραχῇ. Δὲν ξέρει τί
ἔχει. Τί θέλει...

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή ἀ-
κούει τὶς πατημασιὲς τῶν γυ-
μνῶν ποδαριῶν τῆς πανώριας
Τζέντας ποὺ βγαίνει ἀπ' τὴ
σπηλιά. Καὶ στ' αὐτιά του
φθάνει ἡ γλυκεῖα φωνή της
ποὺ μοιάζει μὲ κελάδημα που-
λιῶν:

— Ταρζάν! Ξύπνα, Ταρζάν!

— Τί συμβαίνει; τὴ ρωτᾷ
ὅπως ἀκούσαμε.

Κι' ἐκεῖνη τοῦ ἀποκρίνεται
ἀναθαρρεύοντας:

— Ἀπόψε ὁ ὕπνος μου ἦταν
γεμάτος ἐφιάλτες! Κάθε τό-
σο πεταγόμεν ἀπ' τὰ στρω-
σίδια μου καὶ ξυπνοῦσα τρο-
μαγμένη. Φοβᾶμαι πὼς κά-
ποιο κακὸ θὰ μοῦ συμβῇ...

— Ἄσε νὰ σοῦ συμβῇ πρῶ-
τα καὶ μετὰ βλέπουμε, τῆς
ἀποκρίνεται χαμογελώντας ὁ
Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Καὶ
συμπληρώνει μὲ ὕφος σοβαρὸ
αὐτὴ τὴ φορά:

— Κι' ἐγὼ ἀπόψε δὲν μπο-
ρῶ νὰ κλείσω μάτι. Συλλο-
γιέμαι συνεχῶς αὐτὸν τὸν κα-
ταραμένο μαῦρο Δαίμονα τῆς
Ζούγκλας.

— Φοβᾶσαι λοιπὸν κι' ἐσὺ
τὸν Γκαοῦρ;* ρωτᾷ ἀναστε-

(1) Ὁ Γκαοῦρ εἶναι ἓνας
γιγαντόσωμος μελαψὸς ἄν-
δρας. Πανώριος, ἀτρόμητος
κι' ἀφάνταστα δυνατός. Γεν-
νήθηκε στὴ Ζούγκλα ἀπὸ πα-
τέρα Ἑλληνα κυνηγὸ θηρίων
κι' ἀπὸ μητέρα ἄγρια μαύρη
ἰθαγενῇ.

Σὲ ἡλικία τριῶν μηνῶν τὸν
ἄρπαξε μιὰ γορίλλαινα ποὺ
ὁ πατέρας του σκότωσε κατὰ
λάθος τὸ μικρὸ της. Τὸν θη-
λάζει καὶ τὸν μεγαλώνει σὰν
δικό της παιδί.

Δεκαῆξ χρόνων ὁ Γκαοῦρ
πέφτει σὲ μιὰ παγίδα λευκῶν
κυνηγῶν. Τὸν κρατοῦν αἰχμά-
λωτο σὲ σιδερένια κλούβα
δύο ὁλόκληρα χρόνια. Ἐκεῖ
τὸν μαθαίνουν νὰ μιλάῃ σὰν
ἄνθρωπος.

Κάποτε ὅμως καταφέρνει νὰ
δραπετεύσῃ σπάζοντας μὲ
τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμὶ του,
τὰ σίδερα τοῦ κλουβιοῦ. Πε-

νάζοντας ή Τζέντα.

Τά γαλάζια μάτια του Ταρζάν σκοτεινιάζουν σάν θάλασσα πού ό ούρανός της γεμίζει άπότομα μαύρα σύννεφα:

— Ξέρεις πολύ καλά, της άποκρίνεται, πώς ποτέ στή ζωή μου δέν φοβήθηκα κανέναν! 'Ο Γκαούρ...

Ξαφνικά όμως σταματάει κι' άφουγκράζεται άνήσυχος. Τό ίδιο κάνει κι' ή Τζέντα...

Σέ κάποια — όχι μεγάλη — άπόσταση άπό τη σπηλιά άκούγονται παράξενα βήματα στο σκοτάδι της νύκτας.

'Ο Ταρζάν κάνει νά πεταχτή όρθιος, σφίγγοντας ταυτόχρονα και τη λαβή του μαχαίριου πού θρίσκεται στή ζώνη του.

— Κάθισε, του λέει σιγά ή λευκή κοπέλλα. Δέν είναι τίποτα. Θά σου έξηγήσω...

— Τί;

Κι' ή Τζέντα ψιθυρίζει χα-

ριπλανιέται στή Ζούγκλα ό-σπου φθάνει τυχαία στην περιοχή του Ταρζάν.

Ζει μονάχος σέ μιá σπηλιά στήν άπρόσιτη κορφή ενός θρόντου πέτρινου βουνού.

'Ο Ταρζάν πιστεύει πώς ό Γκαούρ θέλει νά τον δολοφονήσ η για νά γίνη εκείνος ό "Αρχοντας της άπέραντης Ζούγκλας. Ψάχνει λοιπόν νά τον θρ ή για νά μονομαχήσ η μαζί του. Δέν καταφέρνει όμως άκόμα νά τον συναντήσ η. (Βλέπε λεπτομέρειες στο τεύχος άρ. 1 «ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙ-ΓΑΝΤΩΝ»).

μογελώντας άθώα:

— Πάνε τώρα κάμποσες μέρες πού τον πρωτόείδα. Άπό τότε, κάθε φορά πού φεύγω άπ' τη σπηλιά, πηγαίνοντας νά μαζέψω φρούτα, άκούω συνεχώς πίσω μου τά θαρείά βήματά του. Με παρακολουθεί σά νά θέλ η νά θρ ή την εύκαιρία νά μου μιλήσ η!...

— Ποιός; 'Ο Γκαούρ; ρωτάει άπότομα ό "Αρχοντας της Ζούγκλας.

Η λευκή κοπέλλα γελάει:

— Καλέ ποιός Γκαούρ; "Ολο αυτόν λοιπόν θάχ ης στο νου σου; Εκείνος πού με παρακολουθεί δέν είναι άνθρωπος... Είναι ένας γιγαντόσωμος και φοβερός γορίλλας...

— Γορίλλας; κάνει περισσότερο άνήσυχος τώρα ό Ταρζάν. Και γιατί δέν μου τό είπες;

— Τί νά σου πώ; τ' άποκρίνεται εύθυμα ή Τζέντα. Νά σου πώ πώς με παρακολουθεί ένας γορίλλας;

Και προσθέτει γελώντας:

— Φοβήθηκα μήπως νομίσης πώς θέλω νά παραστήσω την... άμορφη και τη μοιραία! Χά, χά, χά!...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΚΤΑ

'Ο λευκός γίγαντας κατσουφιάζει:

— Τζέντα, της λέει, τό πρ άμμα δέν είναι τόσο άστείο όσο νομίζεις έσύ. Ένας γορίλλας είναι πάντα για μιá γυναίκα τρομερός κίνδυνος! Πρέπει νά προσέχ ης πολύ και νά φυλάγεις... "Υστερα

δέν μπορούμε νά ξέρουμε καί
κάτι άλλο...

— Τί;

— Μήπως στήν υπόθεσι αὐ-
τῇ εἶναι ἀνακατωμένος ὁ Γκα-
ούρ!

— Πάλι ὁ Γκαούρ;

— Ναί... Μπορεῖ αὐτός νά
στέλνῃ τὸ γορίλλα νά μᾶς ξε-
γελάσῃ... Καί μόλις βρῇ
τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νά
σ' ἀρπάξῃ ἐκεῖνος... Πίστεψέ
με Τζέντα: Τὸ μυαλό τοῦ
Μαύρου Δαίμονα εἶναι σατα-
νικό καί καταχθόνιο. Εἶναι
ἕνα κτῆνος χωρίς ψυχὴ, καρ-
διά καί συνείδησι. Ὅλα εἶ-
ναι ἱκανός νά τὰ κάνῃ. Κα-
τάλαθες; Ἴσως καί αὐτὴ τῇ
στιγμὴ οἱ πατημασιῆς πού ἀ-
κοῦμε νά μὴν εἶναι τοῦ γο-
ρίλλα.

— Ἀλλὰ ποιοῦ;

— Τοῦ Γκαούρ! Τοῦ ἀπαί-
σιου κακούργου πού θέλει νά
μ' ἐξαφανίσῃ... Μὰ ἔννοια σου
καί δέν θά προλάβῃ. Θά συ-
ναντηθοῦμε γρήγορα καί τό-
τε μονάχα ὁ Χάρος θά μπορέ-
σῃ νά τὸν σώσῃ ἀπ' τὰ χέ-
ρια μου!

Ὁ Ταρζάν σηκώνεται ὀρ-
θὸς αὐτῇ τῇ φορᾷ:

— Περίμενε, λείε στήν ὀ-
μορφῇ λευκῇ, θά γυρίσω γρή-
γορα...

Καί προχωρώντας χάνεται
βιαστικός στό βαθύ σκοτάδι
τῆς νύχτας, σφίγγοντας τὰ
δόντια καί τῇ λαβῇ τοῦ μαχαί-
ριου του.

Θέλει νά ψάξῃ νά βρῇ τὸν
Γκαούρ. Πιστεύει πῶς αὐτός
τριγυρίζει ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά
του γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὴ λευκὴ

κοπέλλα.

Ἡ Τζέντα κάθεται ἄκεφῃ
καί μελαγχολικὴ στὴ μεγάλη
πέτρα πού βρίσκεται ἔξω ἀπ'
τὴ σπηλιά. Γιὰ πολλή ὥ-
ρα περιμένει, κι' ἡ ὄνησυχία
τῆς ὅσο πάει καί μεγαλώνει.
Ἡ στιγμὴ ἔχει ἀρχίσει νά
τῆς φαίνεται χρόνος. Ὁ Ταρ-
ζάν ἀργεῖ πολὺ νά γυρίσῃ...

Τέλος σηκώνεται καί ξεκι-
νᾷ κι' αὐτὴ. Παίρνει τὴν
κατεύθυνσι πού εἶχε πάρει
πρὶν ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας. Καί χάνεται στό σκοτά-
δι καί στίς πυκνὲς φυλλωσιῆς
ψάχνοντας νά τὸν βρῇ.

Ὁ Ταρζάν ἔχει φθάσει στό
μεταξὺ μακρὺ ἀπ' τὴ σπη-
λιά του. Ψάχνει κι' αὐτός γιὰ
τὸν Γκαούρ χωρίς ἀποτελε-
σμα.

Καί νά: Σὲ μιὰ στιγμὴ μιὰ
σπαρακτικὴ γυναικεῖα φωνὴ
φθάνει στ' αὐτιά του:

— Ταρζάν, Ταρζάααααν!
Σῶσε μεεεε!

Ὁ λευκὸς γίγαντας ἀνα-
γνωρίζει ἀμέσως τὴ φωνή. Εἶ-
ναι τῆς Τζέντας.

Ἡ ἄμοιρῃ κοπέλλα καθὼς
ἔψαχνε στό σκοτάδι νά τὸν
βρῇ, ἔνοιωσε στό κορμί τῆς
τὸ φορτικὸ ἀγκάλιασμα ἐνός
τριχωτοῦ θηριοῦ. Ἦταν ὁ γι-
γαντόσωμος γορίλλας πού
ἀρπάζοντάς τὴν στήν ἀγκα-
λιά του ἀρχίζει νά τρέχῃ δαι-
μονισμένα... Κι' ἡ Τζέντα
φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπο-
ρεῖ ζητώντας βοήθεια.

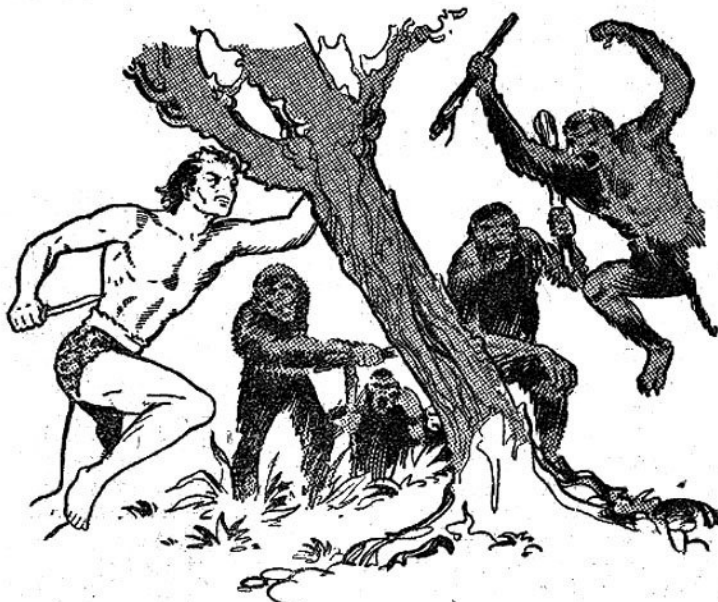
Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας, τρέχοντας σάν ἀστρα-
πή, φθάνει γρήγορα στό ση-
μεῖο πού ἀκούστηκε ἡ φωνή

τῆς δυστυχησμένης νέας. Μὰ δὲν προφθαίνει. Ὁ τρομερὸς ἀπαγωγέας ἔχει κι' ὄλας χαθεῖ στοῦ βάθος τῆς πυκνῆς κι' ἀπέραντης Ζούγκλας. Οἱ ἀπεγνωσμένες κραυγές τῆς Τζέντας φθάνουν τώρα πολὺ ἀδύναμες στ' αὐτιά του. "Ὡσπου σιγὰ - σιγὰ σθήνοντας χάνονται ἐντελῶς...

Ὁ Ταρζάν τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ὑπολογίζει πὼς ξεμάκριναν οἱ φωνές. Ψάχνει παντοῦ, ἀκόμα καὶ στὰ πιὸ ἀπίθανα μέρη. Μὰ τίποτα δὲν καταφέρει κι' αὐτὴ τὴ φορά...

Τέλος, σταματᾷ λαχανιασμένος κάπου νὰ ξεποστάσῃ. Εἶναι βέβαιος πὼς αὐτὸς ὁ καταραμένος Γκαοῦρ ἔχει ἀρπάξει τὴν πανώρια λευκὴ κοπέλλα. Ποιὸ ἄλλο θηρίο θὰ τολμοῦσε νὰ τρυπώσῃ μέσα στὴ σπηλιά του;

"Ἐτσι σὲ λίγο ξεκινᾷ πάλι. Τούτῃ τὴ φορά ὁμως αἰρνεῖ τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ ψηλὸ πέτρινο βουνὸ μὲ τ' ἀπόκρημνα βράχια. Θὰ πάῃ ἐκεῖ πού θρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Γκαοῦρ. Τοῦ φοβεροῦ Μαύρου Δαίμονα τῆς Ζούγκλας.

Ἀτρόμητος ὁ Ταρζάν, χύνεται νὰ κατασπαράξῃ τοὺς ἀπαίσιους γορίλλες.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ

“Ο Ταρζάν προχωρεί τρίζοντας τὰ δόντια του... “Ας τὸν ἀφήσουμε ὅμως γιὰ λίγο κι’ ἄς πετάξουμε μὲ τὴ φαντασία μας στὸν ἀπαίσιο γορίλλα. Νὰ ἴδουμε τί ἀπέγινε μὲ τὴ δυστυχισμένη Τζέντα.

... ..
Τὸ φοβερό ἀνθρωπόμορφο θηρίο τρέχει ὄρες ἀτέλειωτες στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας. Στὴν ἀγκαλιά του βρίσκεται πάντα ἡ λευκὴ κοπέλλα...

Ξαφνικά ἕνα ἀπαίσιο μουγρητὸ ἀντηχεῖ καὶ μιὰ πεινασμένη τίγρι παρουσιάζεται μπροστά του...

Ὁ γορίλλας πετάει κάτω τὴ Τζέντα καὶ οὐρλιάζοντας τρομακτικὰ ἀρχίζει νὰ κτυπά μὲ τίς γροθιές τὰ στήθια του. Ἀμέσως σπάει ἕνα χαμηλὸ κλαδί ἀπὸ κάποιο πλαῖνὸ δένδρο καὶ κάνοντάς το ρόπαλο χύνεται μανιασμένος πάνω στὴν τίγρη.

Μιὰ φοβερὴ καὶ τρομερὴ πάλῃ ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ δυὸ μανιασμένα θηρία.

Ἡ ἔξυπνη Τζέντα ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀναπάντεχη αὐτὴ εὐκαιρία καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ.

Μὰ μιὰ κακὴ τύχη τὴν περιμένει λίγο πρὶ πέρα. Ξαφνικά, πίσω ἀπ’ τὸν τεράστιο κορμὸ κάποιου αἰωνόβιου δένδρου, ξεπετάγεται ὀρθὴ μιὰ μεγάλῃ μαύρῃ ἀρκούδα καὶ κάνει νὰ χυμῆξῃ πάνω της!

Ἡ λευκὴ κοπέλλα βγάζει μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ καὶ

ὕποχωρεῖ. Καλύτερα νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸν γορίλλα. Αὐτὸς τοῦλάχιστον δὲν τρώει ἀνθρώπους.

Καὶ νά: Τὴ στιγμὴ ποὺ γυρίζοντας μπρὸς - πίσω παλεύουν τὰ δυὸ θηρία, βλέπει κάτι ἀπίστευτο: Ὁ γορίλλας σηκώνει τὸ φοβερὸ ρόπαλό του καὶ μὲ ἀφάνταστη δύναμι κι’ ὀρμὴ, τὸ κατεβάζει στὸ κεφάλι τῆς τίγρης. Τὸ πεινασμένο θηρίο σωριάζεται κάτω σφαδάζοντας καὶ μουγγρίζοντας ἀπαίσια, ὥσπου σὲ λίγες στιγμὲς ἀπομένει ἀκίνητο καὶ νεκρό.

Ὁ γορίλλας παρατάει ἀμέσως τὸ ρόπαλο, ξαναρπάζει στὰ χέρια του τὴ νέα καὶ οὐρλιάζοντας θριαμβευτικὰ συνεχίζει τὴν πορεία του.

Λίγο πρὶ πέρα βλέπει νὰ φράξῃ τὸ δρόμο του ἕνα ποτάμι. Χωρὶς καθόλου νὰ διστάσῃ βουτάει μέσα καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ διασχίῃ κολυμπώντας, χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ κρατᾷ στίς μασχάλες του τὴ Τζέντα.

Μὰ τὸ ποτάμι αὐτὸ, ὅπως καὶ τὰ περισσότερα τῆς Ζούγκλας ἔχει κροκοδείλους. Κι’ ἕναν ἀπ’ αὐτοὺς τὸν βλέπει νὰ ζυγώνει γρήγορα μὲ ὀνοικτὲς τίς τεράστιες μασσέλες του...

Ὁ γορίλλας παρατάει πάλι — στὰ νερά αὐτὴ τὴ φορὰ — τὴ λευκὴ κοπέλλα κι’ ἀγκαλιάζῃ τὸν κροκόδειλο, χωρὶς καθόλου νὰ διστάσῃ ἢ νὰ φοβηθῇ.

“Ἔτσι μιὰ τρομακτικὴ πάλῃ ἀρχίζει κι’ ἀνάμεσά τους.

Ἡ Τζέντα βρίσκει κι’ αὐτὴ

τῇ φορά μιὰ καινούργια εὐ-
καιρία γιὰ νὰ σωθῇ ἀπ' τὸν
θηριώδη ἀπαγωγέα της. Καί
χωρίς στιγμή νὰ καθυστερήσῃ
προχωρεῖ κολυμπώντας γιὰ
νὰ φθάσῃ στὴν ἀντικρινὴ ὄ-
χθι τοῦ ποταμιοῦ.

Νὰ ὅμως ποὺ καινούρια ἀ-
τυχία τὴν περιμένει στὴν ὄχθη.
Ὁ δρόμος δὲν εἶναι ἀνοικτός
κι' ἐλεύθερος πάλι. Ἐνα τρο-
μερὸ λιοντάρι βρίσκεται ἐκεῖ
καὶ συμμαζεύεται στὰ πσιναῖα
του ποδάρια γιὰ νὰ τῆς ἐπι-
τεθῇ.

Ἡ ἄμοιρη κοπέλλα χωρίς
νὰ σκεφθῇ καθόλου ξαναθού-
τάει στὰ νερά καὶ κολυμπών-
τας τρομοκρατημένη ξαναγυ-
ρίζει κοντὰ στὸ γορίλλα. Πα-
ρὰ τὴ φρίκη ποὺ νιώθει κον-
τὰ του, δοκιμάζει ὅμως κι' ἔ-
να συναίσθημα ἀσφαλείας. Ξέ-
ρει πῶς ὁ ἀπαγωγέας της θὰ
διακινδυνεύσῃ καὶ τὴ ζωὴ του
ἀκόμα γιὰ νὰ τὴν προστατεύ-
σῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Καὶ νά: Δὲν περνοῦν λίγες
στιγμὲς κι' ὁ ἀδάμαστος αὐ-
τὸς γορίλλας καταφέρνει ἀ-
νοίγοντας τὶς τεράστιες μασ-
σέλες τοῦ κροκοδείλου, νὰ
τὶς ξεθεμελιώσῃ. Τὸ φοβερὸ
ἐρπετὸ θουλιάζει τώρα στὸ
νερὸ ἄψυχο.

Νικητὴς πάλι ὁ ἀπαγωγέας,
ἀρπάζει γιὰ τρίτη φορά
στὴν ἀγκαλιά του τὴ Ζέντα
καὶ κολυμπώντας γρήγορα
βγαίνει σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο
τῆς ὄχθης. Καὶ συνεχίζει τρέ-
χοντας τὸ δρόμο του στὴ στε-
ριά. Σίγουρα θὰ πλησιάσῃ
τώρα στὴ σπηλιά του...

ΣΩΤΗΡΙΑ Ἡ ΣΥΜΦΟΡΑ;

Ξαφνικά ὁ γορίλλας βγάζει
ἕνα τρομαγμένο οὐρλιαχτὸ
καὶ σωριάζεται βαρὺς κάτω.
Ἐνα τεράστιο μαῦρο φίδι ἔ-
χει κουλουριαστῇ στὰ πόδια
του.

Ἔτσι καὶ καθὼς πέφτει ἡ
Τζέντα ξεφεύγει ἀπ' τὰ μαλ-
λιαρὰ μπράτσα του καὶ γιὰ
τρίτη τὴν φορά δοκιμάζει
νὰ σωθῇ τρέχοντας.

Μὰ καὶ τοῦτη τὴ φορά στέ-
κεται πιὸ ἄτυχη ἀκόμα. Ἄν-
τὶ νὰ συναντήσῃ πάλι τὸ ἀνοι-
κτὸ στόμα κανενὸς πεινασμέ-
νου θηριοῦ, ἀντικρύζει μπρο-
στὰ της τὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα
μιᾶς σπηλιάς. Καὶ τρελλὴ ἀ-
πὸ χαρὰ γιὰ τὴν ἀναπάντεχη
σωτηρία της τρυπῶει γρήγο-
ρα μέσα. Εἶναι πιὰ σίγουρη
πῶς γλύτωσε μιὰ γιὰ πάντα
ἀπ' τὰ νύχια τοῦ ἀπαίσιου γο-
ρίλλα.

Τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ θη-
ριο παλεύει ἀκόμα γιὰ λίγο
μὲ τὸ τεράστιο φίδι, ὥσπου
τέλος καταφέρνει νὰ τὸ δαγ-
κώσῃ κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ
νὰ τὸ πνίξῃ.

Ἐλεύθερος πάλι ὁ γορίλ-
λας τώρα γυρίζει ἐδῶ κι' ἔ-
κεῖ ψάχνοντας νὰ θρῇ τὴ λευ-
κὴ κοπέλλα. Μὰ δὲν τὴν βλέ-
πει πουθενά.

Καὶ μουγγρίζοντας μὲ θυμὸ
προχωρεῖ ἀργὰ καὶ φθάνει τέ-
λος στὴ σπηλιά του. Μὰ μό-
λις δρασκελίζει τὸ ἀνοιγμα
της καὶ προχωρεῖ μέσα, τὰ
μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ
ἀνέλπωτη χαρὰ. Τὴ λευκὴ κο-

πέλλα πού ζητάει τήν ἀντικρύ-
ζει ἐκεῖ.

Καί νά: Τήν ἀρπάζει ξανά
στήν ἀγκαλιά του καί σά νά
θέλη νά τῆς ἐκδηλώσῃ τήν ἀ-
γάπη καί τή χαρά του πού
τήν ξαναβρῆκε, ἀρχίζει νά
γλείφῃ μέ τή βρωμερή γλῶσ-
σα του τὸ πρόσωπό της.

Ἡ ἄμοιρη Τζέντα δοκιμάζει
ἀφάνταστη φρίκη καί ἀηδία
σ' αὐτό. Ὅμως σάν ξευπνῇ
πού εἶναι, δέν κάνει καμμιά
κίνησι γιὰ νά τοῦ ξεφύγῃ.
Στέκει ἐκεῖ καί δείχνει πῶς
δέχεται εὐχάριστα τὶς φρι-
κτὲς αὐτὲς ἐκδηλώσεις τῆς
χαρᾶς καί τῆς συμπαινεῖας
του. Μονάχα μ' αὐτὸ τὸν τρό-
πο πιστεύει πῶς θὰ τὸν ξεγε-
λάσῃ καί θ' ἀποκτήσῃ τὴν ἐμ-
πιστοσύνη του. Ἔτσι θὰ μπο-
ρέσῃ νά βρῇ τὴν εὐκαιρία νά
ξεφύγῃ ἀπὸ κοντά του καί νά
σωθῇ, μιά γιὰ πάντα, ξαναγυ-
ρίζοντας πίσω στὸν Ταρζάν.

Ὅμως ξαφνικά, γρήγορο
ποδοβολητὸ ἀκούγεται νά πλη-
σιάξῃ στὴ σπηλιά. Δέν περ-
νοῦν λίγες στιγμὲς καί μιά
γιαγντῶσμη γορίλλα μπαί-
νει χαρούμενη μέσα. Μὰ μό-
λις ἀντικρύζει τὸν ἀρσενικὸ
σύντροφό της νά κρατᾷ στήν
ἀγκαλιά του τὴ λευκὴ κοπέλ-
λα, μουγγρίζει ἐξαγριωμένη
καί χύνεται νά σπαράξῃ τὴ
Τζέντα.

Ὁ γορίλλας πού βρίσκεται
σὲ δύσκολη θέση, μένει γιὰ
λίγες στιγμὲς ἀναποφασιστος.
Γρήγορα ὅμως συνέχεται καί
παίρνοντας τὸ μέρος τῆς λευ-
κῆς γυναίκας ὁρμάει νά κα-
τασπαράξῃ τὴ γορίλλα.

Καί μιά τρομερὴ καί θανάσι-
μη μονομαχία ἀρχίζει μεταξὺ
τους.

Ἡ Τζέντα παρακολουθεῖ γιὰ
λίγο χαμένα τὸ συζυγικὸ αὐ-
τὸ δράμα. Τέλος, βρίσκοντας
τὴν εὐκαιρία, ξεγλυστράει μέ
τρόπο ἀπ' τὸ ἀνοιγμα τῆς
σπηλιάς κι' ἀρχίζει νά τρέχῃ
σάν τρελλὴ μέσα στὸ βαθὺ
σκοτάδι τῆς τραγικῆς νύκτας.

Ἔτσι, ξαναδιασχίζει κο-
λυμπώντας τὸ ποτάμι, χωρὶς
κανέναν κροκόδειλος νά τῆς
κόψῃ, αὐτὴ τὴ φορά, τὸ ὄρ-
μο. Καί προχωρεῖ χωρὶς νά
σταματᾷ, χωρὶς νά παίρνῃ ἀ-
νάσα!

Μὰ τὸ σκοτάδι εἶναι βαθύ,
ὅπως εἴπαμε, καί τὴν περιοχὴ
αὐτὴ τῆς Ζούγκλας ἐν τὴν
ξέρει καλά. Κι' αὐτὰ τὰ δυὸ
τὴν κάνουν νά μεπερευτῇ, νά
παραπλανηθῇ κα νά χάσῃ τὸ
δρόμο!

Ὁ ἀπαίσιος γορίλλας πα-
λεύει ἀκόμα γιὰ λίγο μέ τὴ
μανιασμένη συντροφισσά του,
ὅσπου δέν ἀργεῖ ν' ὀρπάξῃ
στὰ τρομερὰ σαγόνια του τὸ
λαιμὸ της. Καί σὲ λίγες στι-
γμὲς μένει... χήρος!

Ἀμέσως σέρνει ἔξω ἀπ' τὴ
σπηλιά του μέ περιφρόνησι τὸ
ἄψυχο κουφάρι τῆς γορίλλαι-
νας, τὸ παρατάει σὲ κάποια
ἀπόστασι καί ξανατρέχει ἀνα-
ζητώντας τὴ χαμένη λευκὴ
κοπέλλα.

Ξαναπερνάει κι' αὐτὸς καί
προχωρεῖ ἀποφασισμένος πρὸς
τὴν κατεύθυνσι πού εἶχε ἀκο-
λουθῇσι κι' ἐκεῖνη.

Καί νά: Σὲ λίγες στιγμὲς
ἡ Τζέντα ἀκούει μέ φρίκη πῶς

Ξαφνικά, ένα τεράστιο πεινασμένο φίδι ξεπετάγεται μπροστά του...

σω της τὸ γνῶριμο βαρὺ ποδοβολητό του.

Ὁ τρόμος τὴν κάνει νὰ βγάλη μι' ἀπεγνωσμένη φωνὴ καὶ νὰ ταχύνη ἀκόμα περισσότερο τὸ φευγιό της.

Μὰ ἡ ἀτυχία, αὐτὴ τὴ νύκτα, τὴν παρακολουθεῖ σὲ κάθε κίνησί της!...

Ξαφνικά, καὶ μὲ τὴν ἀκράτητη ὀρμὴ πού ἔχει, κτυπάει τὸ κεφάλι της στὸ σκληρὸ κορμὸ κάποιου δένδρου. Καὶ σωριάζεται κάτω ἀκίνητη σὰν πεθαμένη.

Ὁ γορίλλας πού τὴν ἀκολουθεῖ θγάζει χαρούμενες κραυγές καὶ φθάνει, σχεδὸν

ἀμέσως, κοντὰ της. Τὴ σηκώνει πάλι στὰ τριχωτά του μπράτσα καὶ τὴν ξαναφέρει, ἀναίσθητη ὅπως εἶναι, στὴ σπηλιά του. Κι' ἐκεῖ ξαναρχίζει νὰ γλείφῃ τὸ χλωμὸ πρόσωπό της σὰ νὰ θέλῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ τὴν συνεφέρῃ στὶς αἰσθήσεις.

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Καιρὸς εἶναι τώρα ν' ἀφήσουμε τὸ φοβερὸ γορίλλα μὲ τὸ ἄμοιρο θῦμα του καὶ νὰ ξαναγυρίσουμε μὲ τὴ φαντασία μας κοντὰ στὸν Ταρζάν.

... ..

“Ολοι θυμόσαστε πώς τὸν εἶχαμε ἰδῆ νὰ προχωρῇ σφίγγοντας τὰ δόντια του κατὰ τὸ ψηλὸ πέτρινο βουνὸ μὲ τ’ ἀπόκρημνα βράχια. Ἐκεῖ ποὺ ψηλὰ στὴν κορφή του θρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Γκαούρ.

Τέλος, φθάνει κάποι’ ἐκεῖ καὶ μὲ ἀφάνταστες δυσκολίες ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ, ἐνῶ κάθε τόσο οὐρλιάζει δυνατὰ καὶ μὲ λύσσα:

— Δειλὲ Γκαούρ!... Ἡρ-
θες στὴ σπηλιά μου κι’ ἄρπα-
ξες τὴν πανώρια λευκὴ κοπέ-
λα!... Ἔρχομαι κι’ ἐγὼ τώ-
ρα ν’ ἄρπάξω τὴν ψυχὴ σου!

Καὶ συνεχίζει τὸ ἐπικίνδυνο σκαρφάλωμά του πάνω στὰ τρομακτικὰ κι’ ἀπόκρημνα βράχια τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Λίγο νὰ μὴν προσέξῃ καὶ παραπατήσῃ, θὰ γλυ-
στρήσῃ καὶ θὰ γκρεμοτσακι-
στῇ σ’ ἓνα φοβερὸ βάραθρο.

Νὰ ὅμως ποὺ κάποτε κατα-
φέρει νὰ φθάσῃ στὴν κορφή καὶ ψάχνοντας, ἐδῶ κι’ ἐκεῖ, βρῖσκει τὸ ἀνοιγμα τῆς σπη-
λιάς τοῦ «Μαύρου Δαίμονα»
τῆς Ζούγκλας.

Ἔτσι, τραβάει τὸ μαχαίρι
τοῦ καὶ χύνεται ἀκράτητος
μέσα σ’ αὐτὴ γιὰ νὰ τὸν κα-
τασπαράξῃ.

Τὸ ἐσωτερικὸ ὅμως τῆς
σπηλιάς εἶναι ἄδειο κι’ ἔρημο.
Κανένας, οὔτε ἄνθρωπος, οὔ-
τε θεριό, δὲν βρίσκεται ἐκεῖ.

Ὁ μανιασμένος Ἄρχοντας
τῆς Ζούγκλας ἀφρίζει ἀπ’ τὸ
κακό του. Μὰ τί μπορεῖ νὰ
κάνῃ ἀφοῦ ὁ Γκαούρ, ὁ θανά-
σιμος ἐχθρός του, λείπει;

Ἔτσι, μὲ κίνδυνο πάλι τῆς

ζωῆς του ξανακατεβαίνει τὰ
βράχια. Καὶ φθάνοντας κάτω
παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρι-
σμοῦ, διαλέγοντας τὸ μονο-
πάτι ποὺ θὰ τὸν βγάλῃ στὴ
σπηλιά του. Θὰ περιμένῃ ἐκεῖ
ὥσπου νὰ ξημερώσῃ καὶ στὸ
φῶς τῆς ἡμέρας πιά θὰ συνε-
χίσῃ τὶς ἀναζητήσεις του γιὰ
ν’ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀμοιρῶ
Τζέντα.

Νὰ ὅμως ποὺ σ’ ἓνα σημεῖο
τῆς πορείας του κοντοστέκε-
ται. Θαρρεῖ πὼς φθάνει στ’
αὐτιά του ἀνθρώπινο ποδοβο-
λήτό. Κι’ ἀμέσως κρῦβεται
πίσω ἀπ’ τὸν κορμὸ κάποιου
δένδρου καὶ παρακολουθεῖ.

Δὲν περνοῦν μερικές στιγμές
καὶ δοκιμάζει μιὰ ἀφάνταστα
εὐχάριστη ἐκπληξί. Ἀπὸ
μπροστά του περνάει τρέχον-
τας σὰν ἀστραπὴ, μιὰ γυναί-
κα.

— Τζέντα, Τζέντα, τῆς φω-
νάζει. Ἐγὼ εἰμαι!

Ἐκεῖνη σταματᾷ τόσο ἀ-
πότομα ποὺ παραλίγο νὰ χά-
σῃ τὴν ἰσορροπία τῆς καὶ νὰ
πέσῃ κάτω.

— Ταρζάν! ξεφωνίζει κι’ ἐ-
κείνη μὲ χαρὰ καὶ λαχτάρα
καὶ πέφτει μισολυπόθυμη στὴν
ἀγκαλιά του.

Ὁ Ἄρχοντας σκύβει νὰ τὴ
φύλῃ σὲ πατρικὰ στὸ μέτωπο.
Μὰ τραβιέται ἀπότομα κάνον-
τας μορφασμὸ ἀηδίας: Τὸ πρὶ
σωπο τῆς πανώριας κόρης ἔ-
χει μιὰ ἀπαίσια κι’ ἀποκρου-
στικὴ μυρωδιά. Βρίσκεται ὁ-
λόκληρο πασαλειμμένο μ’ ἓνα
βρωμερὸ γλοιώδικο ὑγρό. Εἶ-
ναι τὰ σάλια τοῦ γορίλλα ποὺ

είχε γλείψει το καθάριο πρόσωπό της.

‘Ο λευκός γίγαντας με τὰ χρυσὰ μαλλιά και τὰ γαλάζια μάτια, βγάζει άμέσως τήν τρομακτική κραυγή του:

— ‘Αόσοο! ‘Αασόσοο!

Και νά: Σέ λίγο φθάνει ό τεράστιος Σόμ, ό πιστός κι’ άγαπημένος του έλέφαντας! Πίσω τόν άκολουθεί ή μικροσκοπική Βάτ, ή τετραπέρατη μαϊμουδίτσα του.

‘Ο Ταρζάν κι’ ή Τζέντα σκαρφαλώνουν σθέλτοι στήν πανύψηλη ράχι του γιγαντώσωμου ζώου. Και ξεκινούν άργά γιά τή σπηλιά τους. ‘Η Βάτ τούς άκολουθεί πάντα στριγγλίζοντας χαρούμενη.

Καθώς προχωρούν ό ‘Αρχοντας της Ζούγκλας ρωτάει τή λευκή κοπέλλα:

— Πές μου, λοιπόν Τζέντα: Πώς τὰ κατάφερες και ξεφυγες άπ’ τὰ κάταραμένα χέρια του Μαύρου Δαίμονα;

— Ποιανού «Μαύρου Δαίμονα»; ρωτάει χαμένα ή νέα.

— Τοῦ Γκαούρ!

‘Η Τζέντα χαμογελάει:

— Μά δέν με είχε άρπάξει ό Γκαούρ, του άποκρίνεται. ‘Ενας μεγαλόσωμος γορίλλας με κρατούσε στήν άγκαλιά του. Αὐτός ό ίδιος πού σου έλεγα πώς τόν έβλεπα νά με παρακολουθῇ αὐτές τίς ήμέρες...

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

Κι’ ή λευκή κοπέλλα διηγείται στάν Ταρζάν όλα όσα εί-

χαν συμβῆ άπ’ τή στιγμή πού τήν άρπάξε ό άπαίσιος γορίλλας, μέχρι τού σημείο πού ξερωμε κι έμείς.

Και προσθέτει:

— Φαίνεται πώς ό γορίλλας μ’ έφερε γιά δεύτερη φορά αναίσθητη στή σπηλιά του και με συνέφερε γλείφοντας με τή βρωμερή γλώσσα του τó πρόσωπό μου...

»Και νά: Ξαφνικά μιά τρομακτική κραυγή άκούγεται σέ κάποια άπόστασι έξω άπ’ τή σπηλιά του άπαγωγέα μου.

— ‘Οούουουου!... ‘Οοοούουουουου!...

‘Ο ‘Αρχοντας της Ζούγκλας άγριεύει:

— ‘Ο Γκαούρ! Σίγουρα αὐτός θά ήταν! Μόνον αὐτός ούρλιάζει έτσι σάν λυσσασμένος βρυκόλακας!

‘Η Τζέντα συνεχίζει χωρίς νά του άποκριθῇ:

— ‘Εγώ πού στό μεταξύ είχα συνέλθει και τόν άκουσα, νοιώθω τó αίμα νά παγώνη στίς φλέβες μου! ‘Ενας κρύος ιδρώτας λούζει τó κορμί μου. ‘Η φοβερή αὐτή κραυγή μοιάζει με ούρλιαχτό γορίλλα. Είναι όμως χίλιες φορές πιό δυνατή και πιό άγρια.

»‘Ο γορίλλας πού με κρατούσε στά χέρια του, με παρτάει άμέσως κάτω τρομοκρατημένος. Σηκώνεται άργά και βγαίνει έξω άπό τó άνοιγμα της σπηλιάς του διαστακτικός. Σίγουρα θάχη καταλάβει κι’ αὐτός πώς κάποιο τρομερό θηρίο κοντοζυγώνει στή σπηλιά του. Κι’ είναι ά-

ναγκασμένος, θέλοντας και μη, να παλαίψη και να κτυπηθῇ μαζί του, αν θέλῃ να μὴ μὲ χάσῃ. Γιατί, σίγουρα, ἅμα μὲ δεῖ τὸ ἄλλο θηρίο, θὰ κἀνῃ τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ μ' ἀρπάξῃ αὐτό.

»Ἐτσι, καθὼς βγαίνει ἀπ' τῇ σπηλιά, ἀφήνοντάς με μέσα, φράζει τὸ ἀνοιγμά της μὲ μιὰ μεγάλη καὶ βαρειά πέτρα. Μιὰ πέτρα πού εἶναι ἀδύνατον ἐγὼ νὰ τὴν κουνήσω.

»Μονάχη λοιπὸν τώρα στὸ ἔσωτερικὸ τῆς σπηλιάς, στέκω ἀκίνητη καὶ κρατώντας τὴν ἀνάσα μου ἀφουγγράζομαι.

»Σὲ λίγες στιγμὲς ἀκούω ἀπ' ἔξω νὰ γίνεται μεγάλο κρόκ καὶ φασαρία. Κρυφοκυτάζω ἀπ' τὴν πέτρα πού φράζει τὴν σπηλιά μὰ εἶναι σκοτάδι καὶ δὲν βλέπω τίποτα. Ἀπ' τὸ θόρυβο ὅμως πού ἀκούω κι' ἀπ' τὰ μουγγρητὰ τοῦ γορίλλα, καταλαβαίνω πὼς ὁ ἀπαγωγέας μου παλεύει μανιασμένα μ' ἓνα ἄλλο θηρίο.

»Ὅσο περνάει ὅμως ἡ ὥρα, τὰ μουγγρητὰ τοῦ γορίλλα ἀρχίζουν νὰ γίνονται σπαρκακτικά βογγητά. Εἶναι φανερό πὼς ὁ ἄγνωστος ἀντίπαλος τὸν ἔχει φέρει σὲ πολὺ δύσκολη θέσι.

»Ἐτσι, σὲ μιὰ στιγμή, ἀκούω ἀπ' τὸ γορίλλα ἓνα τελευταῖο ἀπελπισμένο οὐρλιαχτό. Ὑστερα στ' αὐτιά μου φθάνουν οἱ βαρεῖες καὶ γρήγορες ἀνάσες τοῦ καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος. Ὡσπου, σιγά - σιγά, σβήνει

κι' αὐτός... Σίγουρα ὁ ἀπαγωγέας μου, εἶναι πιὰ νεκρός...

»Γιὰ λίγο γίνεται ἀπόλυτη ἡσυχία. Γρήγορα ὅμως ἀρχίζω ν' ἀκούω ἓνα παράξενο κι' ἀνάλσφρο θόρυβο, πού μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν ἐξηγήσω. Μοιάζει σὰν νὰ σχίζονται σάρκες. Σὰν νὰ σπαράζεται κάποιον ζῶο. Ὅμως οὔτε φωνὴ ἀκούγεται, οὔτε μουγγρητὸ ἢ βόγγος.

»Τέλος ὁ παράξενος κι' ἀνατριχιαστικὸς αὐτὸς θόρυβος σταματᾷ καὶ νοιώθω κάποιον νὰ πλησιάζῃ στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Τραβάει μὲ μεγάλη εὐκολία τὴ βαρειά πέτρα πού τὸ φράζει καὶ τότε...

Τί; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Ταρζάν.

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΛΑ

Κι' ἡ Τζέντα τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ἀντικρύζω μπροστά μου, ποιὸν νομίζεις; Τὸν γορίλλα πού πρὶν λίγο εἶχα ἀκούσει νὰ ξεψυχᾷ!

— Κι' ἦταν ζωντανός;

— Ὁλοζώντανος! Μόνο πού αὐτὴ τὴ φορά δὲν μὲ κυττοῦσε ἀρπακτικὰ καὶ λαίμαργα. Τὰ μάτια του τώρα ἦταν θολὰ κι' ἀκίνητα. Σὰν μάτια βρυκόλακα. Μὰ οὔτε πάλι μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ γλείφῃ μὲ τὴ βρωμερὴ γλῶσσα του τὸ πρόσωπό μου...

— Ἀλλὰ τί ἔκανε;

— “Υστερα πώς, μόλις τράθηξε την πέτρα της σπηλιάς δέν σε ξαναπήρε στην άγκαλιά του; Γιατί σ’ άφησε νά φύγης;

— Τι μ’ άφησε; Μ’ έδιωξε ο ίδιος, δέν σου είπα;

— Μήπως λοιπόν δέν ήταν ο ίδιος γορίλλας πού σε είχε άρπάξει; Μήπως ήταν κανένας άλλος;

— “Οχι, άποκρίνεται κατηγορηματικά ή Τζέντα. ‘Ο γορίλλας ήταν ο ίδιος. ‘Ο ίδιος κι’ άπαράλλακτος!

— Πώς μπορείς νά είσαι τόσο βέβαιη. Μή ξεχνάς πώς ήταν νύχτα και σκοτεινά.

‘Η λευκή κόρη επιμένει:

— Ναί, σου λέω! ‘Ο γορίλλας πού με άρπαξε άπ’ τη σπηλιά, είχε μιá άσπρη τούφα μαλλιά στο στήθος του. Μά κι’ ο άλλος με τ’ άκίνητα μάτια πού τράθηξε την πέτρα και με λευτέρωσε άπ’ τη σπηλιά, είχε την ίδια άκριβώς άσπρη τούφα μαλλιά στην ίδια άκριβώς θέσι του στήθους του. Καταλαβαίνεις λοιπόν; “Αρα και οι δυο γορίλλες ήταν ένας και ο αυτός.

.....

“Ετσι περνάει ολόκληρη κι’ αυτή ή ήμέρα κι’ αρχίζει πάλι νά νυκτώνη. Και τó πυκνό σκοτάδι ξαναπλώνεται στην άπεραντη κι’ άγρια Ζούγκλα.

‘Η δμορφη Τζέντα πλαγιάζει άσφαλισμένη στο θάθος της σπηλιάς κι’ ο Ταρζάν έξω άπό τ’ άνοιγμά της πάνω στα ξερά χορταρένια στρωσίδια του.

Είναι κι’ οι δυο άφάνταστα κουρασμένοι άπ’ τις δραματικές περιπέτειες της προηγούμενης τραγικής νύχτας κι’ ο ύπνος δέν άργεί νά κλείση τά θλέφαρά τους. Σε λίγο ο καθένας τους χωριστά έχουν πέσει σ’ έναν ύπνο βαθύ σαν λίθαργο...

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Είναι ξεπερασμένα μεσάνυχτα όταν τρομακτικά ούρλιαχτά άντηχούν.

‘Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας ξεπετιέται ξαφνιασμένος και φέρνει τó χέρι στή λαθή του μαχαριού του. Σε λίγο θγαίνει τρομαγμένη άπ’ τó θάθος της σπηλιάς κι’ ή Τζέντα και σταματάει πλάι του.

Κι’ οι δυο μαζί ξεχωρίζουν τώρα στο σκοτάδι τί έχει συμβεί. Είναι πάνω άπό δέκα φοβεροί γορίλλες πού έχουν κυκλώσει τη σπηλιά τους!

Τά γαλάζια μάτια του Ταρζάν σκοτεινιάζουν σαν θάλασσα πού τη χτύπησε φθινοπωριάτικο καθούρι. Τραβάει άμέσως τó μαχαίρι του κι’ άτρόμητος, όπως πάντα, όρμάει πάνω στους γορίλλες.

Και νά: “Όλα μαζί τά θηρία χύνονται μανιασμένα πάνω του νά τον κατάσπαράξουν.

‘Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας άρχίζει νά παλεύη υπέρ άνθρωπα μαζί τους, ενώ ταυτόχρονα θγάζει τη φοβερή κραυγή του:

— “Αόοοοοο!... “Ααααόοοο!

Ζητάει βοήθεια απ' τὰ πιστά κι' αγαπημένα του θειριά.

Στὸ μεταξύ, οἱ γορίλλες σχίζουν τὶς σάρκες του μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τους. Κι' αὐτὸς χτυπάει ἀλύπητα μὲ τὸ μαχαίρι του τὰ στήθια τους. Ὁ Ταρζάν βρίσκεται σὲ ἄμυνα καὶ ἔχει δικαίωμα νὰ κάνῃ τὸ πᾶν γιὰ νὰ σωθῇ.

"Ετσι, σὲ λίγες στιγμές, σωριάζεται κάτω τὰ μισὰ θηριὰ ποὺ σπαράζουν, οὐρλιάζοντας καὶ ξεψυχᾶνε.

"Ερχονται ὅμως ἐνισχύσεις τους. Ἐνα ἄλλο μπουλούκι, πῶς μεγάλο απ' τὸ πρῶτο, πλησιάζει. "Ερχεται νὰ βοηθήσῃ τοὺς λιγοστοὺς γορίλλες ποὺ ἔχουν ἀπομείνει ὄρθοι.

Μὰ ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει ἀτρόμητη καρδιά. Χτυπάει ἀκατάπαυστα σὰν μανιασμένους τὰ θηριὰ, ἐνῶ τὸ σῶμα του εἶναι γεμάτο πληγὲς καὶ τὸ αἷμα τρέχει ἀπὸ παντοῦ.

"Ὁμως, σιγά-σιγά ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ πῶς χάνει τὶς ὑπεράνθρωπες δυνάμεις του.

"Ὁ Τζέντα παρακολουθεῖ, ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, τὸ φοβερὸ μακελειὸ ποὺ γίνεται. Βέβαια θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε τρέξει κι' αὐτὴ ἔξω νὰ βοηθήσῃ τὸ σύντροφό της. "Εχει χάσει ὅμως τὸ μαχαίρι της καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ θρῇ πουθενά μέσα στὴ σπηλιά. "Ισως ἡ μαϊμουδίτσα Βάτ, παίζοντας μ' αὐτό, κάπου νὰ τὸ ἔξη ἐγκαταλείψει.

Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν καὶ στὸν Ταρζάν ἐνισχύσεις. Πρῶτος, ὁ ἐλέφαντας

Σόμ, ποὺ θρискόταν κάπου ἐκεῖ κοντά. Καὶ σὲ λίγο ὁ Ζάρ, τὸ πιστὸ κι' αγαπημένο λιοντάρι τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

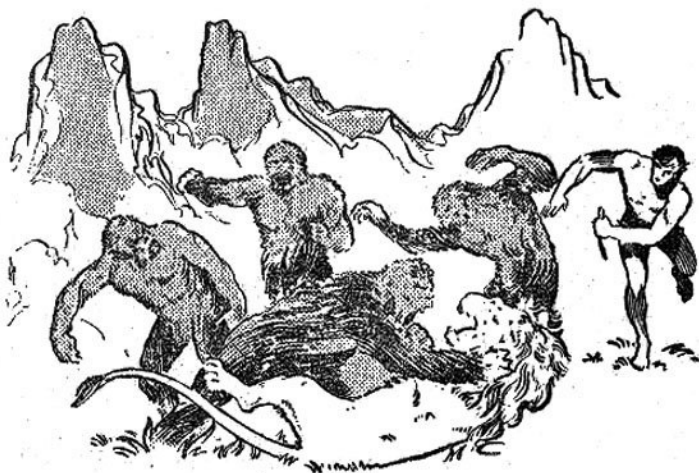
Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ θειριά χύνονται ἀμέσως πάνω στοὺς μανιασμένους γορίλλες. Καὶ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ σώσουν απ' τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια τους τὸν Ταρζάν. Δυστυχῶς ὅμως δὲν καταφέρνουν καὶ πολλὰ πράγματα.

Μερικοὶ απ' τοὺς γορίλλες θρискουν φρικτὸ θάνατο κάτω απ' τὰ τεράστια θαρεῖα ποδάρια τοῦ ἐλέφαντα. Μὰ ἕνας απ' αὐτοὺς θρискει τὴν εὐκαιρία νὰ σκαρφλώσῃ γρήγορα στὸ κεφάλι του. Καὶ χώνει τὰ νυχάτα δάχτυλά του θαθεῖά μέσα στὶς τρύπες τῶν αὐτιῶν τοῦ παχύδερμου.

"Ὁ Σόμ ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ τρομεροὺς πόνους! Σηκώνεται στὰ πσινά του ποδάρια καὶ θγάζοντας λυσσασμένα οὐρλιαχτὰ τρέχει νὰ σωθῇ...

Κι' ὁ Ζάρ ὅμως, τὸ γενναῖο λιοντάρι, καταφέρνει, μέσα σὲ λίγες στιγμές, νὰ σπαράξῃ ἀρκετοὺς απ' τοὺς γορίλλες. Μὰ τὰ ὑπόλοιπα ἀνθρωπόμορφα θειριά καταφέρνουν νὰ τὸν δαμάσουν μὲ τὴν πονηριά τους.

Σὰ νάχουν συνεννοηθῇ τί θὰ κάνουν, χύνονται, ὅλοι μαζί καὶ ταυτόχρονα, πάνω στὸ λιοντάρι. Τοῦ δαγκώνουν γερὰ τὰ τέσσερα πόδια κι' ὁ Ζάρ σωριάζεται κάτω καὶ σπαράζει τραγικά. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ, ἕνας απ' τοὺς γορίλλες αὐτοὺς σκύβει καὶ τοῦ

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τρέχει σὰν τρελλὸς γιὰ νὰ σώ-
σῃ τὸ ἀγαπημένο του λιοντάρι.

δαγκώνει τὸ λαιμό.

Τὸ λιοντάρι βρίσκεται τώρα σὲ ἀφάνταστα τραγικὴ θέσι. Εἶναι ζήτημα ἂν τοῦ μένουν ἀκόμα λίγες στιγμὲς ζωῆς.

Ὁ Ταρζάν βλέπει τὸν τρομακτικὸ κίνδυνον ποὺ τὸ ἀπειλεῖ καὶ ξεφεύγοντας ἀπ' τοὺς γορίλλες ποὺ παλεύει, τρέχει κοντά του. Ἔτσι καὶ γρήγορος σὰν κεραυνός, καρφώνει τὸ μαχαίρι του στὴ ράχι τοῦ γορίλλα ποὺ δαγκώνει μὲ λύσσα τὸ λαιμὸ τοῦ Ζάρ. Καὶ τὸ σωριάζει κάτω νεκρό.

Τὸ λιοντάρι λευτερώνεται ἀπὸ τὰ θανατερὰ σαγόνια τοῦ θηρίου καὶ ξαναβρίσκει τὸ κουράγιο καὶ τὸ θάρρος του. Μὲ δυνατὲς κι' ἀπεγνωσμένες κινήσεις λευτερώνει καὶ τὰ πόδια τοῦ ἀπ' τοὺς ἄλλους γο-

ρίλλες.

Ὅμως ὁ τρόμος ποὺ δοκίμασε ἦταν μεγάλος. Καὶ πανικόβλητο φεύγει τρέχοντας, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πὼς παρατάει μόνον κι' ἀνυπεράσπιστο τὸν Ταρζάν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας συνεχίζει ἀδελφιαστος κι' ἀκούραστος τὸν ἀγῶνα του. Χτυπάει μ' ἀφάνταστη ὁρμὴ καὶ λύσσα τὸ μαχαίρι του δεξιὰ κι' ἀριστερά. Κι' ἕνας-ἕνας οἱ γορίλλες σπαράζουν κάτω μὲ σχισμένα τὰ στήθεια.

Ξαφνικά κι' ἀνάμεσα στὰ οὐρλιαχτὰ καὶ τὸ κακὸ πλὺ γίνεται, μιὰ σπαρακτικὴ γυναικεία φωνὴ ξεχωρίζει. Μοιάζει σὰ νὰρχεται ἀπ' τὸ μέρος τῆς σπηλιάς του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ταρζάν

αντικρύζει ένα άλλο μεγάλο μπουλούκι από γορίλλες να κοντοζυγώνουν τρέχοντας στο μέρος που γίνεται το μακελειό.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας" αναγκάζεται τώρα να παρατήση τη μάχη και να τσ'βάλη στα πόδια κατά τη σπηλιά του. Η φωνή που άκουσε ήταν της Τζέντας. Ήταν φανερό πώς η λευκή κόρη κινδύνευε. Έπρεπε με κάθε τρόπο να βρεθῇ κοντά της και να τη σώση.

Και νά: Δεν έχει προχωρήσει πολύ όταν ξαφνικά αντικρύζει κάτι που κάνει το αίμα του να παγώσει: "Ένας γιγαντσώμος γορίλλας κρατάει στην άγκαλιά του τη λευκή γυναίκα και τρέχει να ξεφύγῃ.

Ο Ταρζάν δὲν αφήνει να χαθῇ στιγμή. Χύνεται ξοπίσω στον άρπαγα κι' αρχίζει να τὸν κυνηγά.

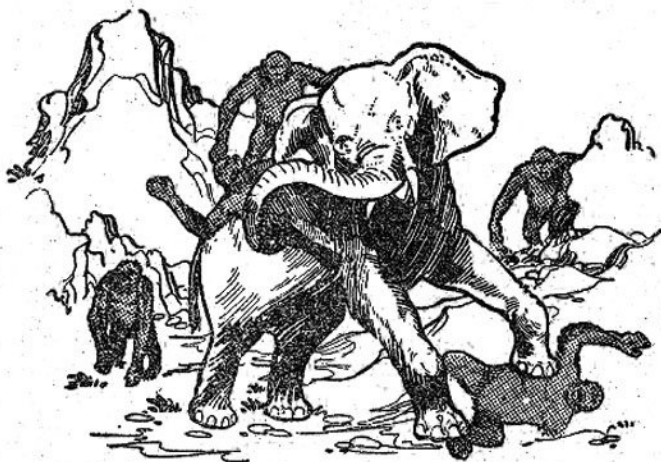
"Ετσι, σὲ λίγο, ἔχουν κι' οἱ δυὸ ξεμακρύνει πολὺ ἀπ' τὴ σπηλιά.

Ο γορίλλας δὲν τρέχει τόσο πολὺ γρήγορα, ὅσο θὰ ἔπρεπε. Φαίνεται πὼς κάτι τὸν ἐμποδίζει!

"Ετσι, ὁ "Αρχοντας της Ζούγκλας, δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν πλησιάσῃ πολὺ καὶ τέλος νὰ τὸν φτάσῃ.

Ο γορίλλας πὺ νοιώθει τὸν κίνδυνο σταματᾷ, παρῃ-τάει κάτω τὴ λιπόθυμη λευκή κόρη κι' ἐτοιμάζεται ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν Ταρζάν.

Παρά τὸ σκοτάδι ὁ "Αρχοντας της Ζούγκλας" ξεχωρίζει στὸ στήθος τοῦ θηριοῦ μιά τρύ-

Ο φοβερός ἐλέφαντας Σὸμ φέρνει μεγάλο θανατικὸ στοὺς μανιασμένους γορίλλες.

φα ἄσπρα μαλλιά. Ὅπως ἀκριβῶς τὴν εἶχε περιγράψει ἡ Τζέντα.

Μὰ ὁ ἄμοιρος νοιώθει ταυτόχρονα πῶς ἔχει χάσει σχεδὸν τὶς δυνάμεις του. Νοιώθει ἀφάνταστη ἐξάντλησι στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια του. Οἱ γορίλλες ἔχουν ξεσχίσει τὸ κορμί του μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ ὀνότια τους. Ἐχει χάσει πολὺ αἷμα...

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἡ ἀτρόμητη καρδιά του δὲν δειλιάζει...

Καὶ νά: σφίγγει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι του, τὸ σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸ κατεβάζει ἴσια κατὰ τὴν καρδιά τοῦ γορίλλα.

Ὅμως δὲν τὰ καταφέρνει.

Τὸ ἀνθρωπόμορφο θηριὸ προφταίνει κι' ἀρπάζει τὸ φονικὸ χέρι του. Καὶ τοῦ τὸ σφίγγει μὲ τρομακτικὴ δύναμι. Ὡσπου τὰ δάχτυλα τοῦ Ταρζάν παραλύουν καὶ τὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ' αὐτά.

Ὁ γορίλλας σηκώνει ἀμέσως ἀπὸ κάτω τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πετάει μακριὰ. Ὑστερα τὸν χτυπάει δυνατὰ στὸ κεφάλι κι' ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἐξάντλημένος καθὼς εἶναι, σωριάζεται κάτω ἀνάσθητος.

Τὸ παράξενο θηριὸ δὲν τοῦ κάνει ἄλλο κακὸ. Μόνο κόβει κλαδιὰ ἀπ' τὰ γύρω δέντρα καὶ σκεπάζει ὅσο μπορεῖ καλύτερα τὸν Ταρζάν.

Τέλος, ξανασηκώνει στὴν ἀγκαλιά του τὴ λιπόθυμὴ νέα καὶ τρέχοντας χάνεται πάλι στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Η ΜΑΤΙΜΟΥ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

Ὅταν ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας συνέχεται κι' ἀνοίγει ἀργὰ τὰ μάτια του ἔχει πιά ξημερώσει. Τὸ κεφάλι του τὸ νοιώθει ζαλισμένο καὶ θαρρὺ. Στὴν ἀρχὴ δυσκολεύεται νὰ θυμηθῇ πῶς θρέθηκε ἐκεῖ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἀρχίζει νὰ τὰ θυμᾶται ὅλα...

Ἔτσι, καὶ στὰ κακὰ χάλια ποὺ θρίσκειται, σηκώνεται μὲ κόπο καὶ προχωρεῖ ἀργὰ. Κἀπου ἐκεῖ κοντὰ θρίσκειται μιὰ δροσερὴ πηγὴ. Πλένει μὲ καθαρὸ νερὸ τὶς πληγές του καὶ μαζεύοντας ἀπὸ γύρω θαυματουργὰ ὀθόνανα, τὰ βάζει ἐπάνω.

Σὲ λίγες ὥρες οἱ πληγές ἔχουν γιατρευτῇ καὶ ξανανοιώθει τὶς παλιές ὑπεράνθρωπες δυνάμεις του.

— Δυστυχισμένη κοπέλλα, μουρμουρίζει δα κρυσμένος. Ποῦ νὰ θρίσκεσαι ἄραγε; Ποῦ νὰ σ' ἔξη κρύψει τὸ ἀπαίσιο θηριὸ ποὺ σ' ἄρπαξε;

Ὑστερα, ξαναγυρίζει στὸ μέρος ποὺ τὴ νύχτα τὸν εἶχε χτυπήσει ὁ γορίλλας κι' ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ προσπαθώντας νὰ βρῇ τὸ μαχαίρι του. Μὰ χαμένος πάει ὁ κόπος. Ὡσπου τέλος παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴ σπηλιά του. Φθάνοντας ὅμως ἐκεῖ δὲν θρίσκει παρὰ μονάχα τὰ πτώματα ἀπ' τοὺς σκοτωμένους γορίλλες. Ὅσοι ἀπόμειναν ζωντανοὶ ἔχουν ἐξαφανισθῇ.

Μὰ νὰ ποῦ μέσα στὴ σπηλιά του θρίσκει τὴ μικρὴ μαί-

μουδίτσα Βάτ. Τὸ τετραπέρατο αὐτὸ ζῶακι τοῦ κάνει, μόλις τὸν βλέπει, παράξενες χειρονομίες καὶ θγάζει ἀλλόκοτες φωνές. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ τοῦ πῇ πῶς πρέπει ἀμέσως νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Ταρζάν, ποὺ καταλαβαίνει τὴ γλῶσσα της, ἐνθουσιάζεται. Ξέρει πῶς τώρα θὰ τὸν πᾶν ἐκεῖ ποὺ θρίσκεται ἡ Τζέντα.

— "Αειντε, Βάτ! Πᾶμε ἀμέσως, τῆς φωνάζει κι' ἀρχίζει νὰ τὴν ἀκολουθῇ.

Ἡ μαῖμουδίτσα προχωρεῖ μπροστὰ μυρίζοντας κάθε τόσο τὸ χῶμα. Σὰν κυνηγὰρικο σκυλὶ ποὺ ἀκολουθεῖ τ' ἀχνάρια λαγοῦ.

"Ετσι, μαζί κι' οἱ δύο, ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα τριγυρίζουν στὴν ἀπέραντη Ζούγκλα. Ὡσπου νυχτώνει πάλι καὶ τὸ πυκνὸ σκοτάδι ἀπλώνεται παντοῦ.

Ὁ Ταρζάν ἔχει καταλάβει πῶς ἡ Βάτ ἔχασε τὶς πατημασιές τοῦ γορίλλα ποὺ ἄρπαξε τὴ Τζέντα. Εἶναι θέβαιος ὅμως πῶς ἡ ἔξυπνη μαῖμουδίτσα κάπου κοντὰ στὴ λευκὴ κόρη θὰ τὸν ἔχῃ φέρει.

Ἀνοίγει λοιπὸν τὸ στόμα κι' ἀφήνει ν' ἀντηχήσῃ ἡ φοβερὴ κραυγὴ του :

— "Αόοοοο! "Αααόοοοοοο!...

"Αν ἡ Τζέντα θρίσκεται κοντὰ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ νὰ πάρῃ κουράγιο.

Καὶ νὰ ποὺ δικαιώνεται ἀμέσως. Ἀπὸ κάπου ἐκεῖ, πολὺ κοντὰ, φθάνει στ' αὐτιά του ἡ ἀπάντησι :

— "Εδῶ εἰμαι, Ταρζάααν! "Εδῶ στὴ σπηλιάααα! Σῶσε μεεεε!...

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς αἰχμάλωτης λευκῆς κόρης.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, τρέχει τώρα, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ, πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀκούστηκε ἡ φωνή. Ἡ Βάτ τὸν ἀκολουθεῖ χαρούμενη. Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ φθάσουν κοντά.

Ὅμως, ξαφνικά, ἕνας παράξενος θόρυβος τραβάει τὴν προσοχὴ τοῦ Ταρζάν. Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα ξεχωρίζει στὸ σκοτάδι τὴ σιλουέττα τοῦ γιγαντόσωμου γορίλλα. Σίγουρα θὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀρπάξει τὴ Τζέντα.

Τὸ μυαλὸ τοῦ "Αρχонта τῆς Ζούγκλας θολώνει ἀπὸ θυμὸ καὶ μῖσος. Κοντοστέκεται γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιτος. Ὑστερα χύνεται μὲ ἀκράτητὴ ὁρμὴ κυνηγώντας τὸ γορίλλα.

Ἡ Βάτ, ἀντὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, προχωρεῖ πρὸς ἄλλῃ κατεύθυνσι. Καὶ γρήγορα φθάνει στὴν κοντινὴ καλύβη ποὺ θρίσκεται ἡ κυρά της.

Ὁ γορίλλας τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ γιὰ νὰ ξεφύγῃ. Δὲν δείχνει διάθεσι νὰ σταθῇ καὶ νὰ παλέψῃ μὲ τὸν τρομερὸ λευκὸ γίγαντα.

Καὶ τὸ λυσσασμένον κυνηγῇ τὸ συνεχίζεται. Ὁ Ταρζάν δὲν θὰ ἡσυχάσῃ, αὐτὴ τὴ φορὰ, ἀν δὲν σπαράξῃ μὲ τὸ μαχαίρι του τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ θηρίον. Τὸν γορίλλα ποὺ δύο φορὲς ἄρπαξε τὴν ἀδελφικὴ του φίλη Τζέντα.

“Ετσι, τρέχοντας όπως τρέχουν, φθάνουν σ’ ένα ποτάμι πού τὸ περνᾶνε κολυμπώντας. “Υστερα ξεπερνούν μιὰ θαθειά χαράδρα. Καὶ συνεχίζουν τώρα τὸ κυνηγητὸ τους στὴν πυκνὴ κι’ ἄγρια βλάστησι.

“Ο γορίλλας θὰ ἔπρεπε νὰ τρέχη πὺδ γρήγορα ἀπ’ ὅσο τρέχει. Μὰ κι’ αὐτὴ τὴ φορά φαίνεται πὼς κάτι τὸν ἐμποδίζει καὶ τὸν καθυστερεῖ.

“Ο Ταρζάν ὄλο καὶ τὸν πλησιάζει καὶ πὺδ πολὺ. Λίγο ἀκόμα καὶ θ’ ἀπλώσει τ’ ἄσπληνία μπράτσου νὰ τὸν ἀρπάξει. Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ γορίλλας τὸ νοιώθει αὐτὸ καὶ ψάχνει νὰ βρῇ τὸν τρόπο πού θὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Καὶ νά! Ξαφνικὰ φθάνει μπροστὰ σ’ ἕναν ἀπότομο γκρεμό. Τὸν σχηματίζουν τεράστιοι γυμνοὶ θράχοι πού καταλήγουν σὲ μιὰ χαράδρα. Τὸ ἀνθρωπόμορφο θηρίο δὲν διστάζει καθόλου. Προχωρεῖ στὰ χεῖλια τοῦ γκρεμοῦ κι’ ἀφήνεται νὰ πέσῃ κάτω.

“Ὁμως, ὁ Ταρζάν προφταίνει τὴν τελευταία στιγμή. Καὶ σκύβοντας, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, τὸν ἀρπάζει γερά, χουφτιάζοντας τὸ τριχωτὸ τομάρι τῶν ὤμων του.

“Ο γορίλλας πασχίζει νὰ τοῦ ξεφύγῃ, μὰ δὲν τὰ καταφέρει. Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ κἀνῃ κάτι παράξενες κινήσεις μουγυρίζοντας ἀπαίσια. Καὶ ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ Ταρζάν νοιώθει τὸ θηρίο νὰ ξεφεύγῃ ἀπ’ τὰ χεῖριά του. Κι’ ὅμως τὸ κρατάει ἀκόμα γερά. Δὲν τὸ ἔχει ἀφήσει ἀπ’ τοὺς ὤμους...

Τὸ σκοτάδι εἶναι βαθὺ κι’ ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί ἔχει συμβῇ.

Νὰ ὅμως πού σὲ λίγες στιγμὲς βαρὺς γδοῦπος ἀκούγεται κάτω στὸ γκρεμό. “Ο γορίλλας ἔχει ξεφύγει καὶ πέσει κάτω, ἐνῶ στὰ χεῖριά του Ταρζάν ἀπομένει μονάχα τὸ τομάρι του.

“Ο λευκὸς γίγαντας στέκει ἀκίνητος σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του ἔχουν γουρλώσει, λὲς καὶ θέλουν νὰ πεταχτοῦν ἔξω ἀπ’ τὶς κόγχες τους. Τὸ στόμα του ἔχει ἀπομείνει ἀνοιχτό!...

Μὰ δὲν ἀργεῖ νὰ συνέλθῃ καὶ τραβώντας φέρνει ἐπάνω τὸ τομάρι τοῦ γορίλλα. Τὸ κυττάζει μὲ μῖσος καὶ καταλαβαίνοντας τί εἶχε συμβῇ, οὐρλιάζει μὲ λύσσα, τρίζοντας τὰ δόντια του.

— Δειλὲ Γκαούρ!... “Εσύ, λοιπὸν εἶχες μασκαρευτῇ μ’ αὐτὸ τὸ τομάρι; “Εσύ, ἀνανδρε, ἀρπαξὲς τὴ λευκὴ κόρη; Μὰ ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ μὸ γλυτώσης αὐτὴ τὴ φορά!...

Τὸ πάθος τοῦ Ταρζάν γιὰ τὸν ἄσπονδο καὶ τρομερὸ ἔχθρο, τὸν ἔχει τυφλώσει καὶ δὲν συλλογιέται πιά τίποτα. Οὔτε κι’ αὐτὴ τὴν Τζέντα πού ἦρθε γιὰ νὰ σώσῃ.

“Ἡ ψυχὴ του διψᾷ τώρα γιὰ ἐκδίκησι. Θέλει νὰ τιμωρήσῃ σκληρὰ τὸν ἀπαίσιο Γκαούρ. Μονάχα ὁ Χάρος πιά θὰ μπόρῃ νὰ τὸν σώσῃ ἀπ’ τὰ χεῖριά του.

“Ετσι, καὶ χωρὶς στιγμή νὰ διστάσῃ, πέφτει κι’ αὐτὸς καὶ

‘Ο παράξενος γορίλλας γκρεμίζεται σὲ μιὰ χαράδρα. ‘Ο Ταρζάν προφταίνει καί...

γκρεμοτσακίζεται στὸ σκοτεινὸ θάραθρο. Στὸ ἴδιο σημεῖο ποὺ πρὶν λίγες στιγμὲς πήδησε κι’ ὁ Γκαούρ.

Μὰ τὸ χτύπημα κάτω εἶναι ἀφάνταστα δυνατὸ. Ζαλίζεται κι’ ἀπλώνει τὰ χέρια του στὸ σκοτάδι σὰ νὰ ζητᾷ βοήθεια.

Νὰ ὅμως ποὺ μιὰ ἀπ’ τὶς παλάμες του ἀγγίζει τυχαῖα πάνω σ’ ἕνα γυμνὸ ἀνθρώπινο κορμὶ ποὺ βρίσκεται πλάι του. Μὰ δὲν προφταίνει νὰ συλλογιστῇ ποῖος μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἀγνωστος αὐτός. Γιατὶ σχεδὸν ἀμέσως χάνει τὶς αἰσθήσεις του. Μένει λιπόθυμος.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Πρὶν συνεχίσουμε τὴν ἱστο-

ρία μας αὐτή, πρέπει νὰ γυρίσουμε γιὰ λίγο πίσω. Στὴν ἀρχὴ σχεδὸν τῆς περιπέτειας.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ὅπως εἶδαμε, θρῑσκοτᾷ ξαπλωμένος, ἐκείνη τὴν πρώτη νύχτα, ἔξω ἀπ’ τὴ σπηλιά του.

Ξαφνικὰ φθάνει στ’ αὐτιά του οὐρλιαχτὸ γορίλλα ποὺ τὸ φαντάζεται γιὰ κραυγὴ τοῦ Γκαούρ. Καὶ τρέχει νὰ παλέψῃ μαζί του χωρὶς καὶ νὰ μπόρῃ νὰ τὸν ἔρῃ πουθενά.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ὁ γορίλλας καταφέρνει ν’ ἀρπάξῃ τὴ Τζέντα καὶ νὰ φύγῃ τρέχοντας. Ἡ λευκὴ κόρη ξεφωνίζει ζητώντας βοήθεια κι’ ὁ Ταρζάν ποὺ τὴν ἀκούει, τρέ-

στε βλέπει και την άσπρη του-
φα τὰ μαλλιά που τὸ θηρίο
εἶχε στὸ στήθος του.

Ἡ λευκὴ κόρη φεύγει τρέ-
χοντας καὶ τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ
γιά τὴν ἀναπάντεχη σωτηρία
της. Μὰ ὁ Γκαοὺρ δὲν τὴν ἐγ-
καταλείπει. Τὴν παρακολουθεῖ
ἀθέατος κι' ἔτοιμος νὰ τὴν
προστατεύσει ἀπὸ κάθε κίνδυ-
νο πού θὰ μπορούσε νὰ τῆς
παρουσιασθῇ.

Τέλος, ἡ Τζέντα συναντιέται
μὲ τὸν Ταρζάν καὶ σκαρφα-
λώνοντας μαζί στὴ ράχι τοῦ
ἐλέφαντα ξεκινᾶνε γιὰ τὸ γυ-
ρισμὸ στὴ σπηλιά τους.

Ὁ Γκαοὺρ κρυμμένος κά-
που τοὺς παρακολουθεῖ γιὰ λί-
γο χαμογελώντας εὐχαριστη-
μένος. "Ἐχει κάνει τὸ καθήκον
του κι' αὐτὸ τὸν φτάνει. "Ο-
μως ἀνησυχεῖ πάντα γιατί ἔ-
χει μιὰ κακιὰ προαίσθησι. Ξέ-
ρει καλὰ πὼς οἱ γορίλλες θὰ
ζητήσουν νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θά-
νατο τοῦ συντρόφου τους. Καὶ
εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ νομίσουν
πὼς ἡ λευκὴ γυναῖκα τὸν
σκοτώσε. Καὶ τότε θὰ μαζευ-
τοῦν πολλοὶ μαζί γιὰ νὰ κά-
νουν ἐπίθεσι στὴ σπηλιά τοῦ
"Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Παρακολουθεῖ λοιπὸν τὸν ἐ-
λέφαντα καὶ σὰν ὁ Ταρζάν κι'
ἡ Τζέντα φθάνουν στὴ σπηλιά
τους, κρύβεται κάπου σὲ κον-
τινὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτή. "Ἀπὸ
κεῖ εἶναι σίγουρος πὼς θ' ἀ-
κούση ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ...

Εἶναι ὅμως κατάκοπος κι'
ἐξαντλημένος ἀφάνταστα. Καὶ
μόλις ξαπλώνει στὴν κρυψώ-
να του, ἕνας βαρὺς ὕπνος ἐρ-

χεται καὶ τοῦ σφαλίζει τὰ βλέ-
φαρα.

... ..

— "Αοόοοο!... "Ασαάοοοο!..

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκούγε-
ται ἡ φοβερὴ κραυγὴ τοῦ
Ταρζάν πού κάνει τὸν Γκαοὺρ
νὰ ξυπνήσῃ ξαφνισμένος καὶ
νὰ πεταχτῇ ὀρθός. "Ἦταν ἡ
στιγμὴ πού οἱ γορίλλες ξεχύ-
θηκαν νὰ κατασπαράξουν τὸν
"Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Στ'
αὐτιά τοῦ Γκαοὺρ φθάνουν
καὶ τὰ μανιασμένα οὐρλιαχτά
τους.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας — φο-
ρῶντας πάντα τὸ τομάρι τοῦ
σκοτωμένου γορίλλα — φθάνει
ἀμέσως τρέχοντας ἐκεῖ. Μό-
λις αὐτὴ τῇ στιγμῇ ὁ Ταρζάν
εἶχε καταφέρει νὰ σώσῃ τὸ
λιοντάρι.

Τὰ θεριὰ ὅμως εἶναι πολλὰ
κι' ὁ Γκαοὺρ καταλαβαίνει
πὼς δύσκολα θὰ μπορέσῃ νὰ
ξεμπλέξῃ μαζί τους. "Ἀν ἔπε-
φτε στὴ μάχη πιθανὸν νὰ σχι-
ζόταν ἡ λεοντὴ του καὶ νὰ
τὸν ἀνεγνώριζε ὁ Ταρζάν. Κι'
αὐτὸ καθόλου δὲν τὸ ἤθελε.

"Ἔτσι, ἐγκαταλείποντας τὸν
"Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, μπαί-
νει σθέλτος στὴ σπηλιά κι' ἀρ-
πάζοντας τὴ λευκὴ κόρη, φεύ-
γει τρέχοντας γιὰ νὰ τὴ σώσῃ.

Ἡ Τζέντα πού φαντάζεται
πὼς ὁ ἴδιος ἀπαίσιος γορίλ-
λας τὴν παίρνει πάλι, θγαίνει
σπαρακτικὰ ξεφωνητὰ τρόμου
καὶ φρίκης. Κι' ὁ Ταρζάν πού
τὴν ἀκούει, παρατάει τὸ μα-
κελεῖο μὲ τοὺς γορίλλες καὶ
τρέχει νὰ τὴ σώσῃ κυνηγῶν-
τας τὸν ἀπαγωγέα.

“Ομως ὁ Γκαούρ — ὅπως εἶδαμε — δὲν μπορεῖ νὰ τρέξει γρήγορα. Τὸ τομάρι τοῦ γορίλλα ποὺ φοράει τὸν ἐμποδίζει στὶς κινήσεις. “Ετσι, ὁ Ταρζάν καταφέρνει νὰ τὸν φθάσῃ κι’ ὁ ψευτογορίλλας ἀποφεύγει τὸ τρομερὸ χτύπημα τοῦ μαχαίριου τοῦ καὶ τὸν ἀφοιπλίζει. “Υστερα, τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι καὶ τὸν σωριάζει κάτω ἀναίσθητο. “Οχι μόνο γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃ, μὰ καὶ γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ μονομαχήσῃ καὶ νὰ κἀνῃ κακὸ στὸν “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Τέλος, τὸν σκεπάζει μὲ κλαδιά, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀνακαλύψουν οἱ γορίλλες καὶ παίρνοντας ἀπὸ κάτω τὴ λιπόθυμῃ Τζέντα φεύγει. Μέχρι ποῦ νὰ συνέλθῃ ὁ Ταρζάν ἀπ’ τὸ χτύπημα, θὰ ἔχῃ πιά ξημερώσει. Καὶ τότε, ἥσυχος κι’ ἀνενόχλητος θὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιά του.

“Ο Γκαούρ ξέρεי πὼς στόχος τῶν μανιασμένων θεριῶν εἶναι ἡ λευκὴ κόρη. Αὐτὴν λοιπόν, πρέπει περισσότερο νὰ προστάτευσῃ ἀσφαλίζοντάς την κάπου. Κι’ αὐριο ποῦ δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιδὸ κίνδυνος, θὰ τὴν ἀφήσῃ πάλι ἐλεύθερη νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Καὶ προχωρεῖ ψάχνοντας νὰ βρῇ τὴν κατάλληλῃ κρυψώνα.

.....

Πλησιάζει νὰ ξημερώσῃ δὲταν ξαφνικὰ παρουσιάζεται μπροστά του ἓνα τεράστιο πεινασμένο λιοντάρι. “Ο τρομε-

ρὸς θρυχηθμός του κάνει τὴ λευκὴ κόρη νὰ συνέλθῃ ἀπ’ τὴ λιποθυμία της.

“Ο Γκαούρ, μὲ τὸ τομάρι ποῦ φοράει, φαντάζει στὰ μάτια τοῦ λιονταριοῦ σὰν γορίλλας. “Αμέσως κόβει ἓνα χορτόσχοινο καὶ δένει τὴ Τζέντα θιαστικά στὸν κορμὸ κάποιου κοντινοῦ δέντρου. “Υστερα, χύνεται σὰν πραγματικὸ θεριὸ στὸ λιοντάρι ποῦ ζητάει νὰ τὴν κατασπαράξῃ.

“Η λευκὴ κόρη — δεμένη καθὼς εἶναι — παρακολουθεῖ τὰ δυὸ θεριὰ ποῦ παλεύουν καὶ στὸ χλωμὸ πρόσωπό της ζωγραφίζεται ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη. Τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ φανταστῇ πὼς κάτω ἀπ’ τὸ τομάρι τοῦ γορίλλα κρύβεται ἓνας ἄνθρωπος: “Ο Γκαούρ, τὸ πανώριο μελαψὸ παλικάρι ποῦ κινδυνεύει τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τὴ σώσῃ.

“Η ψυχὴ της παρακαλᾷ τὸ Θεὸ νὰ νικήσῃ τὸ λιοντάρι. Νὰ σχίσῃ μὲ τὰ δόντια του τὸν ἀπαίσιο γορίλλα. Κι’ ὅς χυθῇ ὕστερα νὰ σπαράξῃ κι’ αὐτὴν. “Ο θάνατος τὴν τρομάζει λιγώτερο ἀπ’ τὸ νὰ ξαναβρεθῇ πάλι στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γορίλλα.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ διακρίνει μὲ δέος στὸ μισοσκόταδο τὸ γορίλλα νὰ σφίγγῃ τὸ λαιμὸ τοῦ λιονταριοῦ. Κι’ ἐκεῖνο τ’ ἀκούει νὰ θγάξῃ πνιγμένα βογγητὰ ποῦ ὄλο καὶ γίνονται πιδὸ ἀδύναμα. “Ωσπου στὸ τέλος σθῆνουν ἐντελῶς καὶ σωριάζεται κάτω νεκρό.

ΤΑΡΖΑΝ ΚΑΙ ΓΚΑΟΥΡ

Ὁ μεταμφιεσμένος μελαψὸς γίγαντας Γκαοὺρ λύνει γρήγορα ἀπ' τὸ δέντρο τὴ λευκὴ κόρη, τὴ σηκώνει πάλι στὴν ἀγκαλιά του καὶ προχωρεῖ. Τώρα ὅμως ἡ Τζέντα δὲν εἶναι πιά ἀναίσθητη. Γί' αὐτὸ φροντίζει νὰ τὴν κρατᾷ ἔτσι, πού νὰ μὴ μωρῇ νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπό του.

.....

Πρὶν φωτίσῃ καλὰ ἡ μέρα, ὁ Γκαοὺρ φέρνει τὴ λευκὴ κόρη καὶ τὴν κρύβει σὲ μιὰ ἀλλή μακρινὴ σπηλιά. Αὐτὸς μένει ἀπ' ἔξω καὶ κλείνει τ' ἀνοιγμά της μὲ μιὰ μεγάλη θαρεια πέτρα.

Ἡ νέα παραξενεύεται πού τὴν ἀφήνει τώρα ἡσυχῇ χωρὶς νὰ τὴν ἐνοχλῇ μὲ τίς παράξενες καὶ συχαμερές ἐκδηλώσεις τῆς συμπαθείας του. Μὰ πῶς πολὺ παραξενεύεται ὅταν βλέπῃ νὰ ρίχνῃ μέσα στὴ σπηλιά της καρπούς καὶ φρούτα. Ὁ- μως ἡ ἄμοιρη κοπέλλα δὲν νοιώθει καμμιὰ ὀρεξὶ νὰ θάλῃ τίποτα στὸ στόμα της.

Ἔτσι, περνáει ὁλόκληρη κι' αὐτὴ ἡ μέρα, κι' ἡ Ζούγκλα ξανασκοτεινιάζει πάλι.

Ξαφνικά, ἀκούγεται ἡ κραυγὴ τοῦ Ταρζάν. Εἶναι ἡ φωνὴ πού ἔβγαλε ὅταν ἔψαχνε μὲ τὴ Βάτ γιὰ νὰ βρῇ τὴ Τζέντα.

Ὁ Γκαοὺρ, πού ἀκούει κι' αὐτὸς τὴν κραυγὴ τοῦ Ἀρχόντα τῆς Ζούγκλας, χαμογε-

Ὁ γορίλλας φέρνει στὴν αἰχμάλωτή του καρπούς καὶ φρούτα.

λάει ικανοποιημένος κάτω απ' τὸ τομάρι τοῦ γορίλλα. Αὐτὸ περίμενε κι' ἐκεῖνος: Νὰ φθάσῃ ὁ Ταρζάν καὶ νὰ πάρῃ τὴ συντρόφισσά του.

Τὴν ἴδια ὁμως στιγμὴ ἀκούει καὶ τὴ φωνὴ τῆς λευκῆς κόρης, ποῦ τοῦ ἀπαντᾷ μέσ' ἀπ' τὴ σπηλιά.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καταλαβαίνει πὼς δὲν χρειάζεται πιά. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ βρίσκεται ἐκεῖ. Καὶ τρέχει ἀμέσως νὰ ἐμφανιστῇ, προτοῦ προλάβῃ νὰ τὸν ἀντικρύσῃ.

Μὰ στέκεται ἀτυχος. Ὁ Ταρζάν βρίσκεται περισσότερο κοντὰ απ' ὅσο εἶχε ὑπολογίσει. Βλέπει λοιπὸν τὸν ψευτο-γορίλλα καὶ παρατῶντας τὴ Τζέντα, ἀρχίζει νὰ τὸν κυνηγᾷ...

Ὁμως τὸ τομάρι τοῦ γορίλλα ἐμποδίζει πάλι τὸ Γκαοῦρ στὸ τρέξιμο. Κι' ὁ Ταρζάν — ὅπως εἶδαμε — τὸν φθάνει στὸ χεῖλος ἐνὸς γκρεμοῦ. Ἔτσι, προφταίνει καὶ τὸν ἀρπάζει απ' τοὺς τριχωτοὺς ὤμους τοῦ τομαριοῦ ποῦ φορᾷ. Κι' ὁ Γκαοῦρ, ξεφεύγοντας απ' τὸ τομάρι τοῦ γορίλλα, γκρεμοτσακίζεται στὸ βάροθρο καὶ μένει κάτω ἀναίσθητος.

Σὲ λίγες στιγμὲς πέφτει κάτω κι' ὁ Ταρζάν καὶ παθαίνει κι' αὐτὸς τὰ ἴδια.

Οἱ δύο γίγαντες τώρα, ὁ λευκὸς Ταρζάν κι' ὁ μελαψὸς Γκαοῦρ βρίσκονται κάτω, ἀναίσθητοι κι' ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον.

.....

Περνάει ἀρκετὴ ὥρα ὅταν πρῶτος ὁ Γκαοῦρ συνέρχεται καὶ πετάγεται ὀρθός. Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος καὶ συλλογισμένος, κυττάζοντας μὲ θαυμασμὸ τὸν ἀναίσθητο Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἀλήθεια!... Πόσο θὰ ἤθελε νὰ ἦταν φίλος καὶ σύντροφος τοῦ περήφανου καὶ ἀτρόμητου αὐτοῦ ἀνδρα! Μὰ ὁ Ταρζάν τοῦ δείχνει πάντα τόσο μῖσος κι' ἐχθρα...

Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριό αὐτό. Ὁ Γκαοῦρ ἔχει τὴ συνειδήσή του καθαρή πὼς τίποτα κακὸ δὲν ἔχει κάνει ποτὲ στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Περίεργο, μурμουριζει θαθειά συλλογισμένος. Καὶ μιὰ μαῦρὴ ὑποψία περνάει απ' τὸ μυαλό του: Μήπως ὁ Ταρζάν δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος ὅπως τὸν φαντάζεται; Μήπως ἡ ψυχὴ του εἶναι κακιὰ καὶ ἡ καρδιά του σκληρή;

Ἀμέσως ὁμως τινάζει τὸ κεφάλι του σὰ νὰ θέλῃ νὰ διώξῃ τίς ἀνόητες αὐτὲς σκέψεις. Καὶ μурμουριζει μετανοιωμένος :

— Ὁχι!... Ὁ Ταρζάν εἶναι ἕνας ὑπέροχος ἄνδρας! Ἐχει ἀγνὴ ψυχὴ καὶ καρδιά περήφανου παλικαριοῦ. Γιὰ νὰ μὲ μισῇ θὰ πρέπει κάποιο μεγάλο κακὸ νὰ τοῦ ἔχω κάνει! Χωρὶς λόγο ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν θὰ μοῦ φερόταν ποτὲ ἔτσι... Πάντως ἂν τοῦ ἔχω κάνει κακό, εἶμαι βέβαιος πὼς τοῦ τὸ ἔχω κάνει χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Χωρὶς νὰ τὸ ξέρω.

Ἀλλοίμονο ὁμως: Πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς ἕνα

δυνατό και παράξενο κρώ-
μο θρνιου φθάνει στ' αυτιά
του.

‘Ο Γκαούρ σηκώνει ανήσυ-
χος τὸ κεφάλι του ψηλά κι’ αν-
τικρύζει ἕνα τρομακτικό φτε-
ρωτό θηρίο!...

Εἶναι μιὰ τεράστια κόκκινη
νυχτερίδα!... ‘Απ’ αὐτὲς ποὺ
τρέφονται ρουφώντας τὸ αἷμα
τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θηριῶν
τῆς Ζούγκλας!

Τὸ φτερωτό αὐτὸ θηρίο δει-
χνει πάντοτε μιὰ προτίμησι
στοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους ποὺ
τὸ αἷμα τους ἴσως τοὺς φαίνε-
ται πιὸ νόστιμο.

‘Ετσι ἡ ἀπαίσια κόκκινη νυ-
χτερίδα δὲν δείχνει ἐνδιαφέρον
γιὰ τὸν μελαψὸ Γκαούρ. ‘Αλ-
λὰ φτερουγίζει ἐδῶ κι’ ἐκεῖ,
δείχνοντας πῶς περιμένει νὰ ἐ-
πιτεθῇ στὸν ἀναισθητὸ Ταρζάν.

‘Ο Γκαούρ σπάζει γρήγορα
ἕνα χαμηλὸ κλαδὶ κάποιου κον-
τινοῦ δέντρου καὶ τὸ κινεῖ
προστατευτικά πάνω ἀπ’ τὴ
θέσι ποὺ θρίσκεται ὁ ‘Αρχον-
τας τῆς Ζούγκλας. Εἶναι ὁ μό-
νος πρόχειρος τρόπος γιὰ νὰ
ἐμποδίσῃ τὸ τρομερὸ θηρίο νὰ
κάνῃ κακὸ στὸν προστατευό-
μενό του.

‘Ωμως ἡ γιγαντιαία κόκκι-
νη νυχτερίδα φτερουγίζει πολὺ
ἐπιδέξια καὶ καταφέρνει ν’ ἀ-
ποφεύγῃ συνεχῶς τὸ ρόπαλο
τοῦ μελαψοῦ γίγαντα...

Καὶ τὸ κακὸ αὐτὸ συνεχίζε-
ται ἀρκετά. Μὰ τὸ ρόπαλο
ποὺ κινεῖ διαρκῶς καὶ μὲ με-
γάλη δύναμι ὁ Γκαούρ, εἶναι
μεγάλον καὶ θαρὺ. Καὶ τὰ χέ-
ρια του στὴν ἀένανσι αὐτὴ κίνη-
σι κουράζονται...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας κατα-
λαβαίνει πῶς λίγο ἀκόμα καὶ
τὸ ρόπαλο θὰ ξεφύγῃ ἀπ’ τὰ
χέρια του. Καὶ τὸ ἀπαίσιο τε-
τράποδο θρνιο θὰ χυθῇ πάνω
στὸν ἀναισθητὸ Ταρζάν καὶ θ’
ἀδειάσῃ, μέσα σὲ λίγες στι-
γμές, ὅλο τὸ αἷμα ἀπ’ τὶς φλέ-
βες του.

Παρατάει λοιπὸν ἀμέσως τὸ
χοντρὸ κλαδὶ καὶ κἀνοντας
πρὸς τὰ ἐπάνω ἕνα ὑπεράν-
θρωπο πῆδημα, ἀρπάζει τὴν
κόκκινη νυχτερίδα ἀπ’ τὸ λαι-
μό καὶ τὴν παρασύρει κάτω
μαζὶ του.

‘Ορνιο κι’ ἀνθρωπος γίνον-
ται ἀμέσως ἕνα κουθάρι καὶ
παλεύουν μὲ ἀφάνταστη λύσσα
καὶ μανία.

Καὶ νά: Δὲν περνοῦν λίγες
στιγμές καὶ τὸ τρομακτικό
φτερωτό τέρας τῆς Ζούγ-
κλας — ποὺ τὸ τρέμουν καὶ
τὰ λιοντάρια κι’ οἱ ἐλέφαν-
τες ἀκόμα — σπαρταράει θα-
νατερεὰ καὶ μένει ἀκίνητο.

‘Ο ὑπέροχος ‘Ελλην αἰς
Γκαούρ τὸ ἔχει πνίξει.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας ἔχει
σώσει γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ
τὴ ζωὴ τοῦ Ταρζάν. Τοῦ ρί-
χνει λοιπὸν τώρα μιὰ τελευ-
ταία ματιά κι’ ἀναστενάζον-
τας μὲ παράπονο γιὰ τὸ ἄ-
δικο μῖσος ποὺ ἐκεῖνος νοιώ-
θει γι’ αὐτόν, φεύγει ἀργά...

‘Απὸ τὴ σπηλιά ἐξακολου-
θοῦν ν’ ἀκούγονται τὰ ἀπε-
γνωσμένα ξεφωνητὰ τῆς λευ-
κῆς κόρης ποὺ ζητάει βοήθεια
ἀπὸ τὸν Ταρζάν.

‘Ομως ὁ Γκαούρ φεύγει ἡ-
συχος. ‘Εκεῖ ποὺ τὴν ἔχει
κλείσει εἶναι ἐξασφαλισμένη.

Κανένα θεριό της Ζούγκλας δεν θά μπορέσει νά την πειράξει. Όταν σέ λίγο συνέλθω ό ό Αρχοντας της Ζούγκλας θά την άκούσει και θά τρέξει νά τη λευτερώσει.

Έτσι και γίνεται: Γρήγορα ό Ταρζάν ξαναβρίσκει τις αίσθήσεις του, άκούει τις φωνές της και σκαρφαλώνοντας βγαίνει επάνω. Παίρνει τό τομάρι του γορίλλα πού είχε αφήσει εκεί και προχωρεί.

Και νά: Σέ λίγο φθάνει στη σπηλιά και βλέπει πρώτη-πρώτη τη Βάτ πού κάθεται φρουρός απ' έξω.

Άμέσως τραβάει τη βαρεία πέτρα και λευτερώνει τη Τζέντα. Έκείνη βλέπει τό τομάρι πού κρατάει και ξεχωρίζει την άσπρη τούφα τά μαλλιά.

— Σκότωσε τό γορίλλα ; ρωτάει μέ χαρά τόν Ταρζάν.

Ό Αρχοντας της Ζούγκλας άργεί νά της άποκριθώ. Δεν θέλει νά μάθω ή λευκή κόρη πώς εκείνος πού την είχε άρπάξει και την κρατούσε σφιχτά στην άγκαλιά του ήταν ό Γκαούρ. Γιατί ό Ταρζάν δεν ξέρει πώς ό πρώτος γορίλλας πού είχε άρπάξει τη λευκή κόρη ήταν ένας πραγματικός γορίλλας.

— Ναι, της λέει σέ λίγο. Σκότωσα τό γορίλλα πού σ' άρπαξε. Δεν πρέπει νά φοβάσαι πιά.

Η άμορφη Τζέντα χαμογελάει ήσυχη :

— Βλέπεις λοιπόν; Κι' έσύ έλεγεσ πώς ήταν ό Γκαούρ.

Ό Ταρζάν δεν ξαναμιλάει, μόνο τρίζει τά δόντια του. Και

σχεδόν άμέσως ξεκινούν για τό γυρισμό στη σπηλιά τους.

Στό δρόμο ό Αρχοντας της Ζούγκλας συλλογιέται :

— Δειλέ Γκαούρ!... Μ' έκανες, για πρώτη φορά στη ζωή μου νά πώ ψέμματα. Μά πού θά μου πäs!... Κάποτε θά πέσης στά χέρια μου. Και τότε...

Η ΤΖΕΝΤΑ ΑΜΦΙΒΑΛΛΕΙ

Άπό την ήμέρα εκείνη ή λευκή κόρη ζεί στη σπηλιά του Ταρζάν μελαγχολική και συλλογισμένη. Τό παλιό της κέφι έχει χαθή.

Ό Αρχοντας της Ζούγκλας πού τη ρωτάει δεν παίρνει καμμιά συγκεκριμένη απάντηση. Κάποτε όμως άνοίγει την καρδιά της και του έξογολογείται :

— Μιά τρομερή σκέψη μέ βασανίζει, Ταρζάν...

— Τι;

— Πώς τό θεριό πού μέ άρπαξε δεν ήταν γορίλλας.

— Μπα;! Και τί θά μπορούσε νάτανε; ρωτάει αδιάφορα τάχα ό λευκός γίγαντας.

— Άνθρωπος! Άνδρας σάν κι' έμένα!

Ό Ταρζάν δαγκώνεται. Δεν θέλει ποτέ ή Τζέντα νά μάθω την αλήθεια. Νοιώθει μιá θανατερή ζήλεια νά σπαράξει τά σωθικά του. Και της άποκρίνεται :

— Καταλαβαίνω, Τζέντα : Ό τρόμος, ή φρίκη και ή άγωνία πού δοκίμασες έχουν σαλέψει τό λογικό σου. Τό θεριό πού σέ άρπαξε ήταν γορίλλας! Κι' όχι άνθρωπος, ου-

Ἡ λευκὴ κόρη τῆς Ζούγκλας εἶναι πολὺ περίεργη. Πηγαίνει νὰ ἐξηγήσῃ μονάχη της τὸ μυστήριον.

τε ἄντρας σὰν κι' ἐμένα. Κατάλαβες;

Ἡ λευκὴ κόρη ἐπιμένει :

— "Ὁχι, Ταρζάν. Ἄνθρωπος ἦταν. Κι' ἓνας ἄνθρωπος πιο γενναῖος, πιο ἀτρόμητος καὶ πιο δυνατὸς ἀπὸ σένα!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σφίγγει τίς γροθιές του καὶ θροντοφωνάζει:

— "Ὁχι, σοὺ λέω! Ὁ γορίλλας πού σέ ἄρπαξε ἦταν γορίλλας!

Ἡ Τζέντα συνεχίζει ἡρεμα:

— Μπορεῖ ὁ πρῶτος γορίλλας πού με ἄρπαξε νὰ ἦταν γορίλλας. Τῇ δευτέρῃ ὁμοῦς φορά, ἦταν ἄνθρωπος! Ἄν ἦταν γορίλλας θὰ σέ σκότωνε μόλις τὸν ἔφτασες καὶ θέλησες νὰ με πάρῃς ἀπ' τὴν ἀγκα-

λιά του. Ἐνῶ αὐτὸς σοὺ πῆρε τὸ μαχαίρι, ὅπως μοὺ λές, καὶ τὸ πέταξε μακριά. Ὑστερα σὲ χτύπησε ὅσο χρειαζόταν γιὰ νὰ μείνης ἀναίσθητος. Ὑστερα σὲ σκέπασε μὲ κλαδιά γιὰ νὰ μὴ σὲ θροῦν καὶ σὲ σπαράξουν οἱ γορίλλες. Τέλος, ἐμένα μ' ἔφερε σὲ μιά σπηλιά καὶ ἀντὶ νὰ μοὺ κάνῃ κακὸ, μοὺ κουβαλοῦσε καρποὺς καὶ φρούτα... Ἀφοῦ ἦταν πιο δυνατὸς ἀπὸ σένα ἔπρεπε νὰ μείνῃ καὶ νὰ παλέψῃ μαζί σου. Νὰ σὲ σπαράξῃ καὶ νὰ με κρατήσῃ γιὰ πάντα κοντά του. Ὅμως, αὐτὸς με ἀσφόλισε στὴ σπηλιά γιὰ νὰ ῥθῃς νὰ με πάρῃς...

— Αὐτὰ πού λές εἶναι ἀνοήσιες, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν. Ὅριστε λοιπὸν πού πάλεψα

μαζί του και τὸν σκότωσα!... Ἀλλοιῶς πῶς θάφερνα ἐδῶ τὸ τομάρι του;

Ἡ λευκὴ κόρη τὸν ρωτᾷε καχύποπτα:

— Καὶ τὸν ἔγδαρες, ἐσύ, Ταρζάν;

Τῆς ἀποκρίνεται κομπιάζοντας:

— Βέβαια... Φυσικά... Ἐγὼ τὸν ἔγδαρα... Ποιὸς ἄλλος θὰ ἔκανε αὐτὴ τὴ δουλειά;...

Τὸ ἄλλο πρωτὶ τοῦ ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ξυπνάει, ἡ Τζέντα δὲν βρίσκεται μέσα στὴ σπηλιά του. Χαλάει τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὴ θρῇ, μὰ τίποτα δὲν καταφέρνει.

Τὶ νὰ εἶχε συμβῇ ἄραγε; Ἡ ἀμφιβολία βασάνιζε τὸ μυαλό τῆς λευκῆς κόρης. Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ φωτισθῇ. Νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια.

Ἔτσι, λίγο πρὶν ξημερώσει, φεύγει ἀπ' τὴ σπηλιά, παίρνοντας καὶ τὴν πιστὴ Βάτ μαζί της.

Σὲ λίγο φθάνουν στὴ σπηλιά τοῦ ὁ πρῶτος γορίλλας εἶχε κλείσει τὴ Τζέντα.

Ἡ ὁμορφὴ λευκὴ ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὥσπου σὲ μιὰ στιγμή βλέπει κάτι ποῦ ἀρχίζει νὰ φωτίζῃ τὸ μυαλό της: Εἶναι τὸ γδαρμένο γυμνὸ κορμὶ τοῦ γιγαντόσωμου γορίλλα.

Τὸ κυττάζει παραξευμεμένη καὶ μουρμουρίζει:

— Τὰ θεριά σπαράζουν βέβαια τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, μὰ δὲν ἔχουν καὶ μαχαίρια γιὰ νὰ γδέρνωνται... Ἀρα, κάποιος ἄνθρωπος ἔχει γδάρει τὸ γο-

ρίλλα. Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ ὁ Ταρζάν. Γιατί κι' αὐτὸς δὲν εἶχε μαχαίρι, ἀφοῦ τὸ ἀφώπλισε καὶ τοῦ τὸ πέταξε μακριὰ ὁ γορίλλας.

»Ὁ ἄνθρωπος, λοιπὸν ποῦ σκότωσε κι' ἔγδαρε τὸ γορίλλα, ἔπρεπε νὰ εἶχε κάποιο λόγο νὰ τὸ κάνῃ. Κι' ὁ λόγος αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἦταν ἄλλος, παρὰ γιὰ νὰ φορέσῃ τὸ τομάρι του καὶ νὰ μεταμφιεσθῇ...

Ἡ Τζέντα θυμᾶται ἀμέσως τὸν δεύτερο γορίλλα ποῦ ἦρθε καὶ τὴ λευτέρωσε τραβώντας τὴ θареиὰ πέτρα ποῦ ἔφραζε τὴ σπηλιά. Φέρνει στὸ νοῦ της τ' ἀκίνητα καὶ θαλά μᾶτια του ὅταν τῆς ἔγνεψε νὰ θγῇ ἔξω... Καὶ ψιθυρίζει μὲ πεποίθησι τώρα:

— Ναι! Ὁ Γκαοὺρ σκότωσε τὸ γορίλλα καὶ μούσωσε τὴ ζωὴ. Αὐτὸς τὸν ἔγδαρε καὶ φόρεσε τὸ τομάρι του. Αὐτὸς μὲ ἄρπαξε γιὰ δευτέρη φορὰ ἀπ' τὴ σπηλιά γιὰ νὰ μὴ μεσπαράξουν οἱ γορίλλες. Καὶ τέλος, αὐτὸς μὲ κράτησε φυλακισμένη στὴ σπηλιά ὥσπου νάρθῃ ὁ Ταρζάν νὰ μὲ πάρῃ... Πολὺ μεγάλη κι' εὐγενικὴ καρδιά πρέπει νάχῃ αὐτὸς ὁ τρομερὸς καὶ παράξενος Γκαοὺρ!...

Κι' ἀμέσως ἡ Τζέντα συλλογιέται:

— Γιατί ὁμως ὁ Ταρζάν εἶπε ψέμματα; Γιατί εἶπε πῶς αὐτὸς σκότωσε τὸ γορίλλα, ἀφοῦ τὸ σῶμα τοῦ γδαρμένου θεριοῦ βρίσκεται τόσο μακριά;

Καί μαζί μέ τή μαϊμουδίτσα παίρνουν άργά τό μονοπάτι τοῦ γυρισμοῦ...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, μόλις τή βλέπει νά φθάνη στή σπηλιά του, ρωτάει ἀνίσυχος :

— Πού εἶχες πάει, Τζέντα ;
Γιατί χάθηκες ;

Ἡ νέα χαμογελάει θλιμμένα :

— Δέν πίστευα τὰ λόγια σου, Ταρζάν καί θέλησα νά πεισθῶ καί μέ τὰ μάτια μου...

— Λοιπόν; κάνει μέ ἀγωνία ὁ λευκός γίγαντας.

Ἡ Τζέντα τόν κυττάζει γιά λίγο στά μάτια. Ὑστερα, τοῦ ἀποκρίνεται :

— Ὁ γορίλλας πού μέ ἄρπαξε τήν πρώτη φορά, ἦταν

γορίλλας... Κι' ὁ γορίλλας πού μέ ἄρπαξε τή δεύτερη φορά ἦταν...

— Τί; ρωτάει μέ δέος ὁ Ταρζάν.

Κι' ἡ λευκή κόρη συμπληρώνει χαμογελῶντας :

— Ἦτανε κι' αὐτός... γορίλλας !

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει καί χαμηλώνει τὰ μάτια του ντροπιασμένος. Καί δέν θγάζει μιλιὰ. Τό μῖσος γιά τόν Γκαοῦρ ἔχει σφίξει γερά τὰ δόντια καί τὰ χεῖλια του!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

"Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ,"

Είναι ο τίτλος της τετάρτης συναρπαστικής περιπέτειας που κυκλοφορεί:

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ἡ παρθένα και ἀνεξερεύνητη Ζούγκλα σὲ ὅλο τὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο της!

"Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ,"

Μία Περιπέτεια πού δὲν θὰ τὴν ξεχάσετε ποτέ.

Δράσις — Πλοκή — Ἀγωνιὰ — Μυστήριον

ΚΑΝΕΝΑΣ

δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὴν ἐρχομένη Πέμπτη τὸ καταπληκτικὸ τεύχος:

"Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ,"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Ἀγίου Μελετίου 93β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἑκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 3

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ**
Συγγραφεύς **ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Η ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑ ΖΟΥΓΚΛΑ
ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ" ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694